C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-09-A_zrodi_se_carodejka.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-09-A_zrodi_se_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.12.2003
Modification Date: 22.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

...A ZRODÍ SE ČARODĚJKA
(A Witch Shall Be Born)

1. Rudý půlměsíc

Khauranská královna Taramis se probudila ze spánku naplněného hroznými sny do ticha, které bylo spíš mrtvolným tichem katakomb, než tichým klidem spícího královského paláce.
Ležela bez pohybu, oči upírala do neproniknutelné tmy a zvažovala o tom, proč všechny svíce ve zlatých svícnech její komnaty zhasly. Malá světélka hvězd, viditelná zlatými mřížemi, ani v nejmenším nerozptylovala hustou tmu, která halila královninu ložnici. V té chvíli si však ležící Taramis všimla jakési zvláštní záře, která se objevila přímo před ní. Strnule ji pozorovala. Záře pomalu sílila, rostla a byla stále jasnější. Pak se náhle změnila na kruh jasného světla, které se jakoby vznášelo uprostřed sametových závěsů, zakrývajících protější zeď.
Taramis se zhluboka nadechla a posadila se. V jasném kruhu se rýsoval tmavý předmět – byla to lidská hlava!
V náhlém záchvatu strachu otevřela královna ústa, aby přivolala pomoc, ale pak se ovládla. Zář zesílila a hlava byla vidět mnohem jasněji. Byla to hlava ženy, malá, dokonale tvarovaná, na dlouhém krku a ozdobená záplavou lesklých, jako uhel černých vlasů. Teď už rozeznávala rysy obličeje a právě ten

obličej zadusil výkřik v hrdle khauranské královny. Ta tvář byla její tvář. Měla pocit, že hledí do zrcadla, které snad způsobilo, že v očích jejího odraženého obrazu hoří podivný plamen a že rty jsou zlomyslně zkřiveny.
"U Ishtary!" polohlasně zvolala Taramis, "co je to za čáry?"
"Čáry? Ale ne, má drahá sestřičko, to nejsou žádné čáry!"
"Sestřičko?" zarazila se užaslá dívka. "Já žádnou sestru nemám."
"A nikdy jsi sestru neměla?" zazněl znovu ten sladký a zároveň jedovatě zlomyslný hlas. "Nikdy jsi neměla sestru – dvojče, jejíž kůže cítila bolest i pohlazení stejně jako tvá?!"
"Máš pravdu, kdysi jsem měla sestru," odpověděla Taramis, která byla přesvědčena o tom, že se jí všechno zdá, "ale ta zemřela."
Překrásná tvář ve světelném kruhu se zlobně stáhla. Její výraz byl tak prosycen nenávistí, že Taramis sebou nechtěně trhla a čekala, kdy se kolem překrásného, ale zlého obličeje rozvlní syčící hadi.
"Lžeš!!" Rudé rty jako by toto obvinění s odporem vyplivly. "Nezemřela! Ty hlupačko! Dost těch pitomostí! Podívej se dobře a kéž bys oslepla!"
Po krajích závěsů přeběhlo hadovitým pohybem světlo a jakoby na povel se svíce na zlatých svícnech rozhořely jasným plamenem. Taramis se vystrašeně skrčila na svém sametovém lůžku, štíhlé nohy stáhla pod sebe a strachem rozšířenýma očima pohlížela na pružnou, šelmě podobnou postavu, která před ní stála se zlomyslným úšklebkem. Zdálo se jí, že vidí samu sebe, že vidí Taramidu podobnou si tělem i do nejmenších podrobností, ale cítila, že tato Taramis má duši cizí a zlou. V obličeji této podivné vetřelkyně se odrážely vlastnosti naprosto odlišné od těch, které byly vlastní pravé Taramidě. V očích jí plála smyslnost a poživačnost, úsměv překrásných rudých rtů byl plný krutosti. Každý pohyb krásného těla byl jakoby trochu vtíravý. Účes vetřelkyně byl přesnou napodobeninou účesu královnina, na nohou měla obuty stejné ozdobné sandály, jaké ve svých komnatách nosila Taramis. I hluboko vystřižená hedvábná tunika bez rukávů, v pase stažená měkkým opaskem ze zlaté krajky, dokonale napodobovala královnin noční úbor.
"Kdo jsi?" vydechla Taramis a po zádech jí přeběhl nejasný záchvěv strachu, "okamžitě mi vysvětli, co tady děláš, nebo zazvoním na své dvorní dámy, aby přivolaly královskou gardu!"
"Můžeš křičet až budou praskat stropy," bezcitně jí odpověděla cizí dívka. "Ty tvoje šmudly se těžko vzbudí dřív než ráno, i kdyby celý palác hořel plamenem. A stráže byly odvolány z tohoto křídla paláce, takže tvůj křik těžko zaslechnou."
"Cože?!" vykřikla Taramis. a vzpřímila se v gestu uraženého majestátu. "Kdo se opovážil vydat mým gardistům takový rozkaz?!"
"To jsem byla já, drahá sestřičko," zasyčela dívka. "Před malou chvílí, dřív, než jsem vstoupila do tvých komnat. Oni si totiž mysleli, že jsem jejich milovaná královna! Ha! Jak úžasně jsem zahrála tu roli! S jakou královskou vznešeností, zmírněnou citlivou ženskosti jsem oslovila ty přerostlé křupany, kteří přede mnou poklesli ve své zbroji a opeřených helmicích!"
Taramis měla pocit, že ji oplétá neviditelná síť, která ji ochromuje.
"Kdo jsi?" vykřikla zoufale. "Co je to za šílenství! Proč jsi sem přišla?"
"Kdo jsem?" odpověď zazněla jako sykot podrážděné kobry. Neznámá přistoupila těsně k lůžku, surovými prsty uchopila královnu za bílá ramena, sklonila se a upřela nenávistný pohled přímo do užaslých Taramidiných očí. Pod pohledem těch uhrančivých očí zapomněla královna protestovat proti neuvěřitelné opovážlivosti, se kterou cizinka vztáhla ruku na královský majestát.
"Ty hlupačko," procedila dívka mezi zuby. "Dáš se poddat? Nebo budeš hádat?...Já jsem Salome!"
"Salome!" vydechla Taramis, a když si uvědomila plnou omračující pravdu tohoto prohlášení, hrůzou se roztřásla jako list. "Myslela jsem, že jsi zemřela těsně po svém narození," řekla mdlým hlasem.
"To si mysleli mnozí," odpověděla žena, která si říkala Salome. "Odnesli mě do pouště, aby mě tam nechali zemřít, aby je peklo pohltilo! Mě, ubohé vrnící nemluvně, tak bezmocné, že jeho život byl sotva víc, než plamínek právě zapálené svíčky! A víš, proč jsem tam měla zemřít?!"
"Já...já...slyšela jsem ten příběh."
Salome se divoce rozesmála a udeřila se do prsou. Hluboký výstřih tuniky odhaloval celou horní polovinu jejích pevných ňader a mezi nimi bylo vidět podivné znamení. Bylo to mateřské znaménko v podobě

krvavě rudého půlměsíce.
"Znamení čarodějky!" vykřikla Taramis a v hrůze se odtáhla.
"Teď jsi řekla pravdu!" Salomin smích byl plný rezavé nenávisti. "Prokletí khauranských králů! Ano, ta pověst se vypráví na tržištích, šeptem a s očima obrácenýma v sloup. Ano, ti důvěřiví prosťáčci si vyprávějí o tom, jak se první královna našeho rodu oddala samotnému ďáblu a porodila pak dceru, která je podle těch temných legend nesmrtelná. Proto se vždy jednou za sto let v naší askhaurianské dynastii narodí holčička, jejíž budoucnost je předpovězena mateřským znamením v podobě rudého půlměsíce uprostřed prsou. Každých sto let se osud naplní a zrodí se čarodějka. Tak zní prastará kletba a tak tomu také bylo. Některé z nich byly utraceny hned po narození. Tak, jak se to mělo stát mně. Jiné kráčely světem jako čarodějky, pyšné dcery Khauranu s pekelnými půlměsíci rudě zářícími na jejich sněhobílých ňadrech. Každá z nich byla pojmenována Salome. I já jsem Salome. Vždycky to byla Salome – čarodějka. I v budoucnosti to vždycky bude Salome – čarodějka, dokonce i tehdy, až severské ledovce sestoupí z pólu a rozdrtí lidskou civilizaci. A až povstane z prachu a popela nový svět, i tam bude Salome – čarodějka. Bude kráčet zemí, mámit kouzly mužská srdce, tančit před největšími králi světa a dívat se, jak pro její potěšení padají hlavy moudrých."
"Ale – vždyť – jak jsi...?" zakoktala se Taramis.
"Já?" světélkující oči zaplály podivnou září. "Odnesli mě daleko za město, do pouště, a položili pod planoucí slunce na rozpálený písek. Pak odjeli a nechali mě na pospas šakalům, supům a pouštním vlkům. Avšak můj život je silnější než život obyčejného člověka, protože čerpá také ze sil černých hlubin, o kterých obyčejný smrtelník nemá ani tušení. Ubíhaly hodiny a slunce vysílalo své paprsky jako ohnivé šípy. Poušť žhnula jako pekelná tlama. Ale já jsem nezemřela. Matně si na ta muka vzpomínám, ale vzpomínky jsou už vzdálené. Jako by se jednalo o sen, který mi kdosi kdysi vyprávěl. Pak se najednou objevili velbloudi a muži žluté pleti v hedvábných tógách, kteří mluvili podivným jazykem. Nešťastnou náhodou sešli z karavanní cesty a dostali se tak blízko k místu, kde jsem ležela, že mě jejich vůdce zahlédl. Poznal rudý půlměsíc na mých prsou, zvedl mě z písku a daroval mi život. Ten muž byl mágem z daleké Khitáje. Podnikl dlouhou cestu až do Stygie a teď se vracel zpět do Khitájského císařství. Odvezl mě s sebou do města Rudých věží – do Paikangu, jehož minarety se zvedají v liánami propletených bambusových pralesech. Tam mě vychovával a učil a tam jsem pod jeho ochranou dospěla v ženu. Ve svém věku byl již hluboce zasvěcen do černé magie a stáří nijak neoslabilo jeho moc nad temnými silami. A právě u něj jsem se naučila mnohé..."
S tajemným úsměvem umlkla a v tmavých očích jí znovu zableskla zlomyslnost. Pak prudce pohodila hlavou: "Nakonec mě vyhnal. Tvrdil, že navzdory jeho snaze mě naučit co nejvíc, nebude ze mě víc, než obyčejná čarodějka. Nejsem prý schopná ovládnout vyšší stupně černé magie, kterou mě hodlal naučit. Zamýšlel ze mě udělat královnu světa a skrze mne vládnout národům, řekl, ale prý jsem jen obyčejná ničemnice. A proč? Protože jsem prostě nechtěla vysedávat celé dny ve Zlaté věži a hodiny a hodiny pohlížet do křišťálové koule. Stále dokola opakovat a mumlat zaklínadla psaná panenskou krví na hadí kůži a potit se nad zaprášenými folianty psanými dávno mrtvými jazyky. Řekl, že jsem obyčejný pozemský červ, který nikdy nebude mít nejmenší ponětí o mocných silách kosmické magie. Možná, ale tenhle svět už přece obsahuje všechno, po čem toužím. Moc a slávu, okázalé bohatství, urostlé muže jako milence a půvabné ženy jako otrokyně. Řekl mi také, kdo vlastně jsem, co obsahuje kletba a jaké je mé dědictví. Proto jsem se vrátila. Abych si vzala to, na co mám přinejmenším stejné právo jako ty! Teď bude moje všechno, právem silnějšího!"
"Co tím chceš říci?" Taramis vyskočila a postavila se své sestře tváří v tvář. Byla napůl ochromena úžasem a strachem. "Myslíš si snad, že když jsi oklamala pár mých gardistů a omámila pár dvorních dam, zajistila sis právo na khauranský trůn? Nezapomínej, že královnou Khauranu jsem já! Zajistím ti postavení hodné sestry khauranské královny, ale..."
Salome se nenávistně rozesmála. "Ó, jak jsi velkomyslná, má drahá, milovaná sestřičko! Ale než mě začneš odkazovat do patřičných mezí – řekni mi, víš, čí vojsko to táboří na pláni pod městskými hradbami?"
"Jsou to shemitští vojáci v žoldu Constantia – kothského vojvody svobodných bratrstev."
"A copak pohledávají tady, v Khauranu?" zapředla Salome jako kočka.

Taramis cítila, že ji sestra jen zlomyslně popichuje, ale odpověděla s okázalou vznešeností, kterou ovšem v duchu vůbec necítila: "Constantius požádal o svolení, aby mohl projít se svým vojskem podél hranic Khauranu na své cestě do Turanu. Sám se jako rukojmí a záruka svých poctivých úmyslů ubytoval v mém paláci a tím mi také zaručil, že se jeho vojsko bude patřičně chovat."
"A nepožádal tě dnes Constantius čirou náhodou o ruku?" pokračovala neodbytně Salome. Taramis na ni vrhla pohled plný podezření.
"Jak můžeš tohle vědět?"
Jedinou odpovědí jí bylo nevzrušené pokrčení krásných nahých ramen. "A ty jsi, drahá sestro, odmítla?"
"Samozřejmě, že jsem odmítla," vykřikla rozzlobeně Taramis. "Nebo snad předpokládáš, ty, sama khauranská princezna, že královna Khauranu může udělat něco jiného, než takovou nabídku s odporem odmítnout? Vdát se za muže, jehož ruce jsou rudé krví nevinných, dobrodruha, člověka, který musel uprchnout ze své vlastní země, aby nebyl popraven pro zločiny, které tam spáchal. Za náčelníka organizovaných lumpů a námezdných mordýřů? Nikdy bych mu nedovolila přivést jeho černobradé mordýře do Khauranu. Ale je doslova a do písmene vězněm v jižní věži, kde ho střeží mí vojáci. Zítra jej požádám, aby vydal svým oddílům příkaz k opuštění Khauranu. On sám zůstane vězněm, dokud poslední z jeho vojáků nepřekročí hranice mé země. Jeho samotného jsem varovala, že se bude tvrdě zodpovídat za každé bezpráví, které by jeho vojáci spáchali na mých sedlácích nebo pastýřích."
"Tak on je uvězněn v jižní věži?" ujišťovala se Salome.
"Jak jsem řekla. Proč se ptáš?"
Místo odpovědi Salome několikrát tleskla do dlaní a zvýšeným hlasem, který přetékal krutým pobavením, zvolala: "Královna ti uděluje audienci, Sokole!"
Zlatem zdobené dveře se otevřely a do komnaty vstoupil vysoký muž, při jehož spatření Taramis vykřikla překvapením a zlostí. "Constantie! Ty se odvažuješ vstoupit do mých komnat?"
"Jak vaše veličenstvo vidí," sklonil tmavou ostře řezanou tvář v hrané pokoře.
Constantius, kterému se přezdívalo Sokol, byl vysoký, štíhlý v pase a široký v ramenou, pružný a odolný jako kalená ocel. Byl hezký, pokud má někdo rád bezohlednou, dravčí krásu. Tvář měl osmahnutou sluncem, vlasy, které už mu začaly ustupovat z úzkého čela, byly černé jako havraní peří. Tmavé oči byly pronikavé a ostražité a úzký knírek jen zdůrazňoval bezohlednost tenkých rtů. Oblečen byl do kabátce a spodků z hladkého, černého hedvábí, nesoucích známky táborového života a bot z vydělaného kordovánu. Jednou rukou si nakrucoval knírek a očima bloudil po postavě rozechvělé královny s drzostí, která ji vehnala krev do tváří.
"U Ishtary, Taramido," zapředl hedvábně, "jsi ve svém nočním úboru ještě svůdnější, než ve všech královských róbách. Skutečně, tohle je šťastná noc!"
V královniných očích se teď objevil strach. Nebyla naivní a věděla, že by si Constantius nikdy nedovolil takovou drzost, pokud by si nebyl sám sebou jistý.
"Ty jsi šílený!" zvolala. "Jsem sice zde v těchto místnostech ve tvé moci, ale právě tak ty jsi v moci mých poddaných tady v paláci. A moji vojáci tě roztrhají na kusy, pokud by ses jen odvážil na mne vztáhnout ruku! Chceš–li zůstat naživu, ihned odejdi!"
Constantius i Salome se zlomyslně zasmáli a Salome netrpělivě pohodila rukou.
"Tak tohle už stačí. A teď přejděme k dalšímu jednání téhle vydařené komedie. Poslouchej, drahá sestro! To já jsem sem poslala Constantia. Když jsem se rozhodla, že získám khauranský trůn, hledala jsem spojence a vybrala jsem si Sokola, především proto, že postrádá všechny ty vlastnosti, kterým se říká dobré."
"Jste ke mně příliš laskavá, princezno," zamumlal Constantius sarkasticky a hluboce se uklonil.
"Poslala jsem jej do Khauranu a jakmile se jeho lidé utábořili pod hradbami města a on vstoupil do paláce, já jsem vnikla do města malou brankou v západních hradbách. Ti hlupáci, kteří ji střežili, si mysleli, že jsi to ty a že se vracíš z nějakého milostného dobrodružství..."
"Ty zmije!" Taramidiny tváře zaplály červení a její nelibost nabyla vrchu nad královským ovládáním.
Salome se ošklivě usmála.
"Samozřejmě byli nesmírně překvapeni a příslušně šokováni, ale vpustili mě bez vyptávání. Stejným způsobem jsem se dostala i do paláce a udiveným gardistům jsem vydala příkazy, které je odstranily z

této části paláce. Zrovna tak jsem si poradila s mužem, který hlídal Constantia v jižní věži. No a na cestě sem jsem se postarala o dvorní dámy."
Taramis zaťala pěsti a zbledla. "Dobrá, a co bude dál?" zeptala se rozechvělým hlasem.
"Poslouchej!" Salome naklonila hlavu. Odněkud z dálky se neslo řinčení, které mohlo působit jen větší množství pochodujících vojáků. Hrubé hlasy vykřikovaly rozkazy v cizím jazyce, a tyto zvuky se míchaly s poděšenými výkřiky.
"Lidé se budí a dostávají strach," řekl Constantius se zlomyslným úsměvem. "Měla bys raději jít a uklidnit je, Salome!"
"Říkej mi Taramido," odpověděla Salome. "Musíme si na to rychle zvyknout."
"Co se děje?" vykřikla Taramis. "Co jste to udělali?"
"Obešla jsem osobně všechny brány a přikázala vojákům je otevřít," odpověděla Salome. "Byli překvapeni, ale poslechli. To, co slyšíš, je Sokolova armáda, která právě obsazuje město."
"Ty ďáblice!" vykřikla Taramis. "Ty jsi zradila můj lid, zneužila jeho důvěru ke mně! Udělala jsi ze mě zrádkyni! Ale já půjdu a řeknu jim..."
S krutým smíchem ji Salome uchopila za zápěstí a strhla zpátky. Urostlá královna byla proti pomstychtivé nenávisti, která dodala Salominým pažím sílu ocele, naprosto bezmocná.
"Znáš cestu, která vede z paláce do podzemních kobek, Constantie?" zeptala se čarodějka.
"Výborně. Odveď tam tuhle prskající kočku a zamkni ji do nejpevnější cely. Všichni strážci spí jako dřeva, o to jsem se postarala. Pošli spolehlivého muže, který jim dříve, než se probudí, podřeže krky. Nikdo se nesmí dozvědět, co se tady dnes v noci přihodilo. Od této chvíle jsem já Taramis a Taramis je bezejmenný vězeň v cele, o které víme já a ty."
Pod úzkým knírkem se zableskly bílé zuby. "Rozumím, ale doufám, že mi předtím neodepřeš trochu té zábavy?"
"Naopak! Dělej si s tou pyšnou husou, co se ti líbí." Se zlým úšklebkem vhodila Salome svou sestru do Kothánccova náručí. Pak se otočila a vydala se k východu na vnější ochoz.
Taramidiny krásné oči se rozšířily strachem, když divoce a ze všech sil zápasila v Constantiově objetí. Zapomněla na cizí vojáky, obsazující její město, zapomněla na to, jak byl potupen její královský majestát, to vše bylo zapomenuto ve chvíli, kdy bylo ohroženo její ženství. Zapomněla na vše, kromě hrůzy a hanby, když v Constantiových očích spatřila plát jen cynickou zlomyslnost a chtíč a cítila, jak bezohledné ruce drtí její bránící se tělo.
Po tváři Salome, která spěchala po vnějším ochozu, přeběhl záštiplný úsměv, když se chodbou za ní rozlehla ozvěna ženského výkřiku plného zoufalství a bolesti.

2. Strom smrti

Kalhoty a košile mladého vojáka byly potřísněny zaschlou krví, zvlhlé potem a zašedlé prachem. Krev mu prýštila z hluboké rány ve stehně, sečných ran na hrudi a rameně. Na zsinalém obličeji mu stál pot a jeho prsty se zatínaly do potahu na divanu, na kterém ležel. A přesto jeho slova odrážela duševní utrpení mnohem větší než to, které mu mohly působit jeho rány.
"Musela zešílet!" opakoval do nekonečna, jako člověk naprosto vyvedený z míry jakousi příšernou nepochopitelnou událostí.
"Je to jako hrozný sen, jako noční můra! Taramis, kterou miluje celý Khauran zradila své poddané tomu ďáblovi z Kothu! O, Ishtaro! Proč jsem nepadl v boji? Raději bych zemřel, než abych se díval na to, jak se naše královna změnila ve zrádkyni a děvku!"
"Lež tiše, Valerie," prosila dívka, která mu rozechvělýma rukama omývala a zavazovala rány. "Prosím tě, miláčku, lež klidně! Jenom si zhoršíš své zranění. Víš, že jsem si netroufla zavolat ranhojiče..."
"Vím," zahučel mladík. "Constantiovi modrobradí mordýři budou pátrat po všech raněných Khauráncích. Pověsí každého zraněného, protože jeho rány dokazují, že bojoval proti nim. Oh, Taramido, jak jsi mohla zradit lid, který tě zbožňoval?" Zmítal se v prudkém zoufalství a v očích se mu objevily slzy bezmocné nenávisti. Vystrašená dívka jej objala, přitiskla si jeho hlavu na prsa a snažila se jej ukonejšit.

"Lepší smrt, než černá hanba, která dnešního dne postihla Khauran," zasténal. "Viděla jsi to, Ivgo?"
"Ne, Valerie," jemné a šikovné prsty se daly znovu do práce. Čistila a stahovala ostré okraje ran. "Vzbudil mě až hluk boje v ulicích. Vyhlédla jsem z okna a viděla Shemity, jak pobíjejí lidi v ulicích. A pak jsem zaslechla, jak mě voláš u dveří do zadní uličky."
"Už jsem byl na pokraji sil," zahučel. "Padl jsem v té uličce a nemohl jsem se zvednout. Věděl jsem, že když tam zůstanu ležet, určitě mě najdou. Tri z těch modrobradých bestií jsem zabil, u Ishtary! Už se nikdy nebudou klackovat ulicemi Khauranu, u bohů! Ďáblové už se rvou o jejich srdce v pekle."
Chvějící se dívka k němu tiše mluvila, konejšila jej jako dítě a konečně zavřela jeho pohybující se ústa svými chladnými rty. Ale plamen, který spaloval jeho duši mu nedopřál klidu.
"Když vstoupili Shemité do města, nebyl jsem právě na hradbách," vybuchl znovu mladík. "Spal jsem v ubikacích s ostatními, kteří právě nebyli ve službě. Bylo to před úsvitem, přišel náš kapitán a byl bledý jako smrt. 'Shemité jsou ve městě,' řekl. 'Sama královna přišla k jižní bráně a vydala rozkaz, abychom je vpustili. Přikázala mužům opustit hradby, na kterých drželi hlídky od chvíle, kdy vstoupil Constantius na půdu našeho království. Ani já, ani nikdo jiný tomu nerozumí, ale slyšel jsem ji vydávat tyto rozkazy a poslechli jsme jako vždy. Teď máme rozkaz shromáždit se na palácovém nádvoří. Tady máme nastoupit po oddílech a beze zbraní a bez zbroje tam odpochodovat. Jen Ishtara ví, co to má všechno znamenat, ale je to královnin rozkaz.'
Když jsme pak dorazili na nádvoří, Shemité už byli nastoupeni proti paláci, deset tisíc těch bradatých ďáblů v plné zbroji a všechna okna byla plná zvědavců. Ulice vedoucí k náměstí byly přeplněny nevěřícími lidmi. Taramis stála na palácovém schodišti, sama, jen s Constantiem. Ten si stále nakrucoval svůj odporný knír, jako velký kocour, který právě zhltnul kanára. Pod nimi však stálo na schodech v řadě padesát Shemitů s luky v rukou.
Tam přeci měla stát královnina garda, ale ta byla shromážděna u paty schodiště, a gardisté byli očividně stejně užasli jako my. Musím však říci, že navzdory královniným rozkazům, byli do posledního muže ozbrojeni.
Pak promluvila Taramis a oznámila nám, že si znovu promyslela nabídku, kterou jí Constantius učinil – a přitom jsme všichni slyšeli, jak jej včera veřejně a to ještě pěkně příkře odmítla – a rozhodla se, že jej učiní svým královským manželem. O tom, proč tak zrádně vpustila Shemity do města, nepadlo ani slovo. Zato oznámila, že protože Constantius velí velké skupině profesionálních válečníků, nebude Khauran svou armádu dále potřebovat a že ji proto rozpouští a nám přikázala, abychom se klidně rozešli do svých domovů. Víš, poslušnost královně je pro nás druhou přirozeností, ale byli jsme jako omráčení a nikdo z nás nevěděl, co na to říct. Dřív než jsme si uvědomili, co děláme, oddíly se začaly rozpadat a muži se pohybovali jako bez ducha. Když přišla řada na palácovou gardu, když měli gardisté složit zbraně a rozejít se, zasáhl kapitán Conan. Chlapi říkali, že tu noc neměl službu a byl namol opilý. Teď však byl naprosto střízlivý. Vykřikl na gardisty, ať nehnou ani prstem, dokud jim to sám nepřikáže a ovládá své muže tak dokonale, že poslechli navzdory královně. Pak vystoupil po palácových schodech a upřeně pohlédl na Taramidu. Pak vykřikl: 'Tohle není královna! To není Taramis! To je nějaký démon v přestrojení!'
Pak se rozpoutalo peklo. Nevím přesně, jak se to seběhlo, ale mám dojem, že jeden ze Shemitů udeřil Conana a ten jej na místě zabil. V příštím okamžiku se celé nádvoří proměnilo v bojiště. Shemité se vrhli na gardisty, a jejich šípy a oštěpy srazily také mnoho mužů, kteří již složili zbraně. Někteří z nás se chopili zbraní, které jim padly do ruky a začali bojovat. Vůbec jsme nevěděli, proč bojujeme, ale bylo to proti Constantiovi a jeho ďáblům, nikoliv proti Taramidě, to ti přísahám. Constantius křičel na své vojáky, aby zabili všechny zrádce. Ale my nejsme zrádci." Hlas se mu třásl zoufalstvím a beznadějí. Dívka mu šeptala tichá slůvka a utěšovala jej. Ničemu sice nerozuměla, ale cítila a trpěla spolu se svým milencem.
"Lidé nevěděli, na kterou stranu se mají přidat. Byl to jeden obrovský blázinec, kolotoč zmatku a chaosu. My jsme neměli v boji žádnou naději, bojovali jsme v hloučcích, bez zbroje a jen někteří z nás měli zbraň. Gardě, která byla plně vyzbrojena, se podařilo vytvořit čtverec, ale bylo jich pouhých pět set. Než je ti hrdlořezové rozsekali na kusy, vybrala si garda skutečně krutou daň! Ale výsledek boje nemohl být jiný. A Taramis! Ve chvílích, kdy jí před očima masakrovali její vlastní lidi, Taramis stála na vrcholku schodiště, Constantius ji nestoudně držel kolem pasu a ona se smála! Smála se jako by se náhle

proměnila v krásného ďábla se srdcem z kamene! Bohové, to je přece šílené, to je naprosto šílené! Nikdy v životě jsem neviděl člověka bojovat tak, jak bojoval Conan. Postavil se zády ke zdi nádvoří a než jej přemohli, byly okolo něj navršeny mrtvoly Shemitů do výše pasu. Nakonec jej však přece strhli k zemi – sto na jednoho. Když jsem jej viděl padnout, odbelhal jsem se i já a měl jsem pocit, že se mi svět rozpadá pod rukama. Slyšel jsem ještě Constantia, jak křičí na ty své psy, že chce kapitána živého a s tím nesnesitelným úsměvem na tváři si nakrucoval knírek."

Ten nesnesitelný úsměv se rozléval po Constantiově tváři právě v téže chvíli. Seděl na skvostném hřebci uprostřed skupiny jezdců – zavalitých Shemitů s hákovitými nosy a modročernými vousy. Pomalu zapadající slunce se rudě odráželo od jejich špičatých přileb a šupinatých pancířů. Skoro míli odtud se z travnaté roviny příkře zvedaly zdi a věže Khauranu. Tady, u karavanní cesty byl zasazen těžký kříž a na tomto podivném stromě visel muž. Byl na kříž přibit silnými železnými hřeby, které mu prorážely dlaně a chodidla. Muž, skutečný obr, byl kromě bederní roušky, úplně nahý. Na těle, sluncem do tmavá osmahnutém, vystupovaly ostře obrovské pletence svalů. Bolestný pot mu zaléval tvář a mohutnou hruď, ale pod hřívou slepených černých vlasů, padajících do čela, plály nezkrotným ohněm modré oči. Z ran na rukou a nohou mu pomalu prýštila krev. Constantius ho posměšným gestem pozdravil.

"Je mi upřímně líto, kapitáne," řekl, "že se nemohu zdržet, abych vám byl oporou v posledních hodinách vašeho života. Ale mám své povinnosti ve městě – nesmím přece nechat naši královnu čekat!" tiše se zasmál. "Takže tě ponechám tobě samému a tam těm krasavcům!" a významně ukázal na černé stíny, které vysoko na večerním nebi neúnavně opisovaly široké kruhy.

"Věřím, že kdyby nebylo jich, mohl by takový jako jsi ty vydržet na kříži živý celé dny. Ale nedělej si žádné iluze o tom, že by tě někdo mohl zachránit. Dal jsem vyhlásit, že každý, kdo by se pokusil sejmout tvé tělo z kříže, ať mrtvé či živé, bude na hlavním náměstí upálen zaživa se všemi členy své rodiny. A v Khauranu už mě touhle dobou znají, takže mé slovo je v tomto případě stejně dobré, jako oddíl stráží. Ani tady nenechám stráž, protože supi se nepřiblíží, když tady bude někdo stát. A já si nepřeji, aby je cokoliv rušilo. Proto jsem tě také dal odvézt tak daleko od města. Pouštní supové se nikdy neodváží blíž k městu.

Tak tedy, odvážný kapitáne, sbohem. Vzpomenu si na tebe za hodinu, až královna Taramis bude vzdychat v mém náručí."

Kapitánovy, palicím podobné pěsti, se křečovitě sevřely kolem hlavic hřebů a z ran se vyhrnula čerstvá krev. Pletence s uzly svalů naběhly na silných pažích, Conan sklonil hlavu a divoce plivl Constantiovi do tváře. Vojvoda se chladně usmál, setřel slinu a pobídnutím otočil koně.

"Vzpomeň si na mě, až se ti do těla zatnou supí zobáky a spáry," zavolal škodolibě. "Ti pouštní ptáci jsou zvlášť divocí. Viděl jsem chlapa viset na kříži, bez očí, bez uší a bez vlasů a přece žil. Trvalo mnoho hodin, než se mu supové proklovali k srdci."

Pak bez jediného ohlédnutí pobídl koně a rozjel se k městu. Vznešená, vzpřímená postava ve vyleštěné zbroji a kolem něj smečka jeho pohůnků. Kotouče zvířeného prachu z cesty vyschlé na troud značily jejich cestu.

Den se chýlil ke konci a v pusté a zničené krajině byl jediným zástupcem života muž na kříži. Pro něj mohl být necelou míli vzdálený Khauran městem existujícím na druhém konci světa, nebo v jiné době. Conan zatřásl hlavou, aby se zbavil potu v očích a rozhlédl se po známém okolí. Z obou stran města i za ním se prostíraly zelené pastviny, plné pasoucího se dobytka. Ty v dáli přecházely v šachovnici polí a vinic. Krajina na západ a sever byla poseta vesnicemi zmenšenými dálkou. O něco blíž, na jihovýchodě vyznačoval stříbrný pás hladinu řeky a za ní náhle začínala písečná poušť, která se táhla bezútěšně až k horizontu. Conan hleděl na tu obrovskou neplodnou a bezútěšnou pláň, která se hnědožlutě chvěla v pozdním slunci, jako jestřáb lapený v kleci hledí na volné nebe. Když pohlédl na zářící věže Khauranu, zachvěl se. To město jej zradilo – polapilo jej do pasti událostí, které způsobily, že teď visí na dřevěném kříži jako zaječí kůže přibitá na vrata. Zuřivý záchvat touhy po pomstě však vzápětí zahnal tyto myšlenky. Z Conanových úst se vyřinul proud nadávek a kleteb. Celý jeho vesmír se zmenšil, zaostřil a soustředil do čtyř železných hřebů, které jej dělily od svobody a života. Obrovské svaly se napnuly a vystoupily mu na těle jako ocelová lana. Na zašedlé kůži mu po celém těle vyrazil hojný pot, snažil se najít nejlepší polohu, páku, která by mu umožnila vyrvat hřeby ze dřeva. Ale hřeby byly zatlučeny hluboko a pevně.

Pak se pokusil utrhnout ruce ze hřebů. Nebyla to šílená, nepopsatelná bolest, co jej přinutilo zanechat těchto pokusů, ale zjištění, že jeho počínání je marné. Hlavy hřebů byly těžké a veliké a tak nebyl schopný utrhnout z nich ruce. Poprvé v životě zaplavila obra vlna bezmocnosti. Teď visel bez hnutí, s hlavou skloněnou na prsa a s očima zavřenýma proti šikmým a bodajícím paprskům zapadajícího slunce. Zapleskání křídel způsobilo, že pozvedl hlavu právě v okamžiku, kdy se z oblohy snesl opeřený šíp. Ostrý zobák, který mířil na jeho oči, mu rozsekl tvář a přinutil jej trhnout hlavou a v obranném gestu zavřít oči. Vykřikl, vydal krákoravý zoufalý výkřik, aby ptáka zastrašil. Supové, skutečně vyplašení neočekávaným zvukem, se vznesli znovu k obloze. A začali znovu pomalu kroužit vysoko nad jeho hlavou. Conan si nevědomky olízl stružku krve, která mu stékala po tváři a když ucítil její slanost, odplivl si.

Sužovala ho nesmírná žízeň. Předchozí noc pil víno v množství, které by obyčejného muže znemožnilo na několik dnů. Jeho rty se dotkly vody naposled před bojem na palácovém nádvoří a to bylo za ranního úsvitu. Při boji se hodně vypotí a zabíjení je žíznivá práce. Pohlížel na vzdálenou řeku s touhou hříšníka, který se dívá. mříží z pekla na lidský svět. Myslel na zurčící praménky křišťálové vody, kterou se kdy poléval, které mu stékaly v jiskřících kapkách po těle. Představoval si obrovské rohy plné napěněného piva, poháry jiskřivého vína, vypité jen tak mimochodem, nebo dokonce rozlité po hospodské podlaze. Zaťal zuby do rtů, aby nepropukl v řev, jak to dělají týraná zvířata.

Slunce zapadlo – světlejší kotouč ve žhnoucím krvavém moři. Proti karmínovým pruhům vlajícím na západním obzoru se černě rýsovaly věže města, neskutečné jako ve snu. Celá obloha se jeho zamlženému zraku barvila do krvava. Olízl si zčernalé popraskané rty a znovu toužebně pohlédl k vzdálené řece. I ta se ve světle zapadajícího slunce zdála plná tekoucí krve a stíny, postupující z východu, byly černé jako eben.

V otupělých uších mu zaznělo pleskání křídel znovu hlasitěji. Pozvedl hlavu a planoucíma očima šelmy pozoroval tmavé stíny, které stále kroužily nad hlavou. Věděl, že tentokrát je výkřiky neodstraší. V té chvíli jeden z nich začal klesat níž a níž. Conan zaklonil hlavu, jak to jen šlo a s nadlidským ovládáním a trpělivostí čekal. Sup se k němu snesl a přibrzdil rychle mávajícími křídly. Jeho zobák sekl a Conan bleskově otočil hlavu stranou, takže mu pták serval jen kus kůže na bradě. Ale dřív, než pták stačil znovu vzlétnout, Conanova hlava na svalnatém krku vyletěla kupředu a bílé zuby podobné v úšklebku vlčím tesákům, se sevřely na holém, kožnatém supím krku.

Sup se proměnil v křičící divoké klubko pleskotu a peří. Bijící křídla muže oslepovala a drápy silných pařátů mu rozdíraly hruď. Muž však nepovolil a žvýkací svaly mu jako mohutné uzly vystupovaly na obou stranách čelisti. Po chvíli zapraskaly pod stiskem silných, bílých zubů krční obratle lapeného dravce a sup s posledním zaškubáním znehybněl. Conan ho pustil ze zubů a z úst vyplivl krev. Ostatní ptáci, odstrašení osudem svého druha se už vzdalovali. Odletěli na vzdálený strom, kde si posedali na holé větve jako černí démoni, kteří se slétli na sněm.

Conanovi proletěl otupělým mozkem pocit divokého triumfu. Krev v jeho žilách silně a divoce zatepala. Stále ještě byl schopen rozdávat smrt – stále ještě žil. Každý záchvěv bolesti popíral smrt.

"U Mitry! Něco takového jsem v životě neviděl!"

Mluvil tady někdo, nebo už se dostavily halucinace?

Conan si vytřásl z očí pot a krev a v šeru večera spatřil čtyři jezdce na koních, kteří stáli u kříže se zvědavě zvednutými obličeji. Tři z nich, snědí, s orlími rysy, oblečeni v bílých burnusech, patřili zcela určitě ke kmeni Zuagirů, nomádů žijících v nekonečných pouštích za řekou, čtvrtý byl oblečen v bílém, přepásaném chalátu a hlavu měl pokrytu rouškou, obtočenou ve výši spánků trojitou šňůrou z velbloudích žíní, která mu padala až na ramena. Nebyl to však Shemita. Šero nebylo ještě tak husté, ani Conanovy orlí oči tak otupělé, aby nemohl rozeznat jeho rysy. Muž byl skoro tak vysoký jako Conan i když celkově lehčí postavy. Ramena měl široká a vzbuzoval dojem, že je tvrdý jako ocel a ohebný jako velrybí kostice. Krátký, černý plnovous nebyl s to zakrýt agresivní linii úzké čelisti a ve stínu kaffie se leskl pár šedých očí pronikavých jako dýky. Muž pevnou rukou utišil nepokojné zvíře a znovu promluvil:

"U Mitry, toho chlapa bych měl odněkud znát!"

"Tak jest," zazněla dopověď s hrdelním přízvukem Zuagirů. "To je přeci ten Cimmeřan, který byl kapitánem královniny gardy!"

"Od kdy se zbavuje svých věrných?" zamumlal jezdec. "Kdo by to do královny Taramidy řekl? Já bych dal přednost nějaké pěkné, větší válce. Alespoň bychom měli my, pouštní národ, příležitost něco si naloupit. Zatím jsme sice došli skoro k městským zdem a co jsme našli? Jenom tamhleto zvíře...", pohodil hlavou směrem ke krásnému valachovi, kterého jeden z nomádů vedl za oprat, "...a tady toho umírajícího psa."
Conan pozvedl zakrvácenou hlavu. "Kdybych mohl slézt z toho dřeva, rychle bych udělal umírajícího psa z tebe, ty zaporoský zloději!" zasípal zčernalými rty.
"U Mitry, ten křupan mě zná," vykřikl jezdec. "Jak to, že mě znáš, ty lumpe?"
"V celém širém okolí je jediný muž tvého rodu," zamumlal Conan. "Ty jsi Olgerd Vladislav, náčelník psanců."
"Tak jest. A bývalý náčelník kozáků od reky Zaporosky, jak jsi uhodl. Chtěl bys zůstat naživu?"
"Jen hlupák může položit takovou otázku," s bolestí ze sebe vypravil Conan.
"Já jsem tvrdý muž," řekl Olgerd. "A jediné, co u mužů uznávám, je houževnatost. Teď posoudím, zda jsi skutečně muž, nebo jen pes, schopný s kňučením ležet a čekat na smrt."
"Když podsekneme ten kříž, mohli by nás spatřit hlídky na hradbách," namítal jeden ze Zuagirů.
Olgerd potřásl hlavou. "Soumrak už je dost hustý. Tady máš sekeru, Djebale, přesekej ten kříž dole u země."
"Kdyby padl dopředu, tak ho ta váha rozmačká," namítl Djebal. "Můžu kříž přesekat tak, že padne dozadu, ale při nárazu mu to může rozdrtit hlavu a potrhat vnitřnosti."
"Jestli je ten muž hoden jezdit v mé tlupě, přežije to," odpověděl nevzrušeně Olgerd. "Není–li, nezaslouží si zůstat naživu. Sekej!"
První úder válečné sekyry do dřeva, doprovázený otřesem, vyslal šípy ochromující bolesti do Conanových napuchlých nohou i rukou. Ostří dopadalo znovu a znovu, a každý úder pronikl jeho zjitřenými nervy do mozku jako rozžhavený drát. Zaťal zuby já přes popraskané rty mu nepřešel jediný zvuk. Když sekera konečně dopadla naposled, kříž se zakymácel na podťaté základně a převážil se dozadu. Conan sebral všechny síly a proměnil celé tělo v jediné klubko pevně napjatých, ztvrdlých svalů. Hlavu ze všech sil přitiskl temenem k dřevu kříže a zaťal zuby. Trám dopadl s dutým nárazem těžce na zem a slabě poskočil. Náraz Conanovi ještě zvětšil rány a na okamžik jej omráčil. Cítil, jak ho zaplavují vlny bolesti a nevolnosti, ale zároveň si uvědomil, že obal z železných svalů, které pokrývaly všechny důležité životní orgány jeho těla, jej uchránily před smrtelným nebo nevyléčitelným zraněním.
Nevydal jediný zvuk, přestože mu z nosu prýštila krev a břišní svaly se mu chvěly slabostí a nevolností. Se souhlasným zabručením k němu opět přistoupil Djebal a sehnul se nad ním s rezavými kleštěmi, které sloužily k vytahování hřebů z koňských podkov. Čelisti kleští se zakously do kůže a masa, než se Djebalovi podařilo zachytit hlavu hřebu hluboko zaraženou v dlani Conanovy pravé ruky. Kleště byly pro takovou práci malé. Djebal se lopotil a zaplavoval ho pot. Klekl a zápasil s nepoddajným železem, lomcoval hřebem sem a tam – ve dřevě, stejně jako v napuchlém mase. Z rány opět vytryskla krev a pomalu stékala Cimmeřanovi po prstech. Ležel naprosto tiše a nebýt křečovitých pohybů jeho hrudníku, zdálo by se, že je mrtev. Konečně hřeb povolil. Djebal pozvedl ten prokletý, krví zbrocený kousek železa se spokojeným zamručením, pak jej odhodil a sklonil se nad dalším.
Celý postup se úspěšně opakoval a pak se Djebal obrátil k Cimmeřanovým nohám. Conan se namáhavě posadil, vytrhl mu kleště z ruky a jediným pohybem ho odstrčil takovou silou, že se Djebal zapotácel dozadu a tak tak neupadl. Conanovy ruce byly opuchlé téměř do dvojnásobné velikosti. Měl pocit, že místo všech prstů má beztvaré kolíky. Pouhé sevření rukou mu působilo takovou bolest, že mu pod skřípajícími zuby vytryskla z úst krev. Když pracně uchopil kleště do obou rukou, podařilo se mu postupně vyrvat nejprve jeden a pak i druhý hřeb. Nebyly do dřeva zaraženy tak hluboko, jako hřeby v rukou.
Toporně se zvedl a postavil se na opuchlé, krvácející nohy. Opile se potácel a z těla mu stékaly potůčky ledově studeného potu. Zachvátily ho křeče. Pracně bojoval s touhou zvracet.
Olgerd, který jej nezúčastněně pozoroval, mu ukázal na volného koně. Conan se k němu vydal kulhavými kroky. Každý z těch kroků byl rezavou, pálící agónií, při které se mu na rtech objevovaly chomáčky růžové pěny. Beztvarou rukou nahmátl nemotorně hrušku sedla a krvavou nohu namáhavě pozvedl do

třmenu. Zaťal zuby a vyšvihl se do sedla. Uprostřed toho pohybu skoro omdlel, ale přece jen se mu podařilo dosednout do sedla. V tom okamžiku švihl Olgerd koně prudce bičíkem, vyplašené zvíře se vzepjalo, muž v sedle se zakýval sem tam jako pytel písku a málem ze sedla vypadl. Conan si otočil uzdu okolo obou zápěstí a přidržoval ji pouze palci. Opile, napůl v bezvědomí, pak pomalu napjal oba obrovské bicepsy a strhl koně dolů. Zvíře, kterému téměř vykloubil čelist, divoce zaržálo a zklidnilo se. Jeden ze Zuagirů pozvedl v tázavém gestu měch s vodou. Olgerd záporně potřásl hlavou. "Ať počká do tábora. Je to jenom deset mil. Jestli je schopný žít v poušti, vydrží tu cestu i bez vody."
Skupina se rozjela jako rychlé stíny k řece. Mezi jezdci se v sedle opile kymácel Conan, krví podlité oči se mu kalily a na černých, popraskaných rtech mu zasychala pěna.

3. List do Nemedie

Učenec Astreas, který putoval zeměmi Východu v neúnavném hledání vědění a moudrosti, napsal list příteli a filozofovi Alcemidovi, žijícímu v jejich rodné Nemedii. V listě se snažil zachytit všechno, co se západnímu učenci podařilo zjistit o současném stavu a životě Východu, který je pro západní národy vždy trochu tajemnou, polomýtickou krajinou.
V jedné jeho části Astreas psal: "Těžko bys uvěřil, drahý příteli, jaké jsou životní podmínky v tom malém království od chvíle, kdy se královna Taramis spojila s Constantiem a jeho vojáky. (Tuto událost jsem ti stručně popsal ve svém minulém listu.) Od té doby už uběhlo celých sedm měsíců a za tu dobu věci došly tak daleko, že to vypadá, jakoby sám ďábel sestoupil z pekelného království na zem. Jak se zdá, Taramis docela zešílela. Zatímco dřív byla pověstná cudností, spravedlivostí a mírností, teď jsou její vlastnosti přímým opakem těch, které jsem uvedl. Její soukromý život je skandální a myslím, že slovo 'soukromý' není vůbec namístě. Královna se nijak nesnaží skrýt nebo utajit orgie, které se odehrávají u dvora. Neustále se oddává tomu nejzvrhlejšímu hýření, nutí účastnit se ho i nešťastné dámy, žijící u dvora, přičemž nešetří ani ženy právě vdané, dokonce ani panny.
Ona sama se nenamáhala vzít si svého milence, Constantia, který s ní usedá na trůn a vládne s ní jako král–manžel. Ten žije právě tak, a jeho důstojníci se řídí jeho příkladem. Neváhají násilím zneužít jakoukoliv ženu, které se jim zachce, bez ohledu na její postavení či původ. Zubožené království sténá pod krutými daněmi, farmy jsou obrány doslova na kost a obchodníci se oblékají do hadrů, protože výběrčí daní jim nic víc neponechali. A to jsou ještě šťastní, že vyvázli s celou kůží.
Jasně cítím tvou nedůvěru, drahý Alcemide. Budeš si myslet, že utrpení Khauranu zveličuji. Něco podobného by se samozřejmě nemohlo v žádné západní zemi stát, připouštím. Ale musíš si především uvědomit propastný rozdíl mezi Západem a Východem. A zvláště touto oblastí Východu. Tak především Khauran je království malé, jeden z těch národních útvarů, které dřív byly součástí Kothského impéria a pak získaly samostatnost. Ostatně větší díl téhle části světa se skládá z takových malých zemiček, zanedbatelných v porovnání s velikými západními královstvími nebo sultanáty dalekého Východu. Jsou však důležité, protože ovládají karavanní cesty a také proto, že se v nich soustřeďuje poměrně velké bohatství.
Khauran je nejjižnější z těchto zemiček, a hraničí přímo s pouštěmi východního Shemu. Hlavní město Khauranu se jmenuje také Khauran a je to jediné skutečné město v celém království. Leží na dohled k řece, která odděluje kraj pastvin od písečných pouští a jako strážná věž chrání úrodný kraj, který se za ním rozkládá. Ta země je tak úrodná, že dává tři až čtyři sklizně do roka a rovina na sever a západ od města je doslova poseta vesnicemi. Pro nás, kteří jsme zvyklí na obrovské statky s nedohlednými lány a obrovskými stády dobytka, je pohled na čtverečky malých políček a vinic bizardní. A přesto z nich proudí neuvěřitelné množství obilí a ovoce. Jako z rohu hojnosti. Vesničané jsou zemědělci a nic jiného. Jsou ze smíchaných ras, domorodých i přišlých, jsou mírumilovní, neumějí se bránit a nevlastní vůbec žádné zbraně. Co do bezpečí jsou naprosto závislí na vojsku a městské posádce a za současného stavu jsou naprosto bezmocní. Z toho vyplývá, že selské povstání, ke kterému by jistě došlo v západní zemi, je tady nemyslitelné.
Trpí tedy odevzdaně pod Constantiovou těžkou rukou a jeho černobradí Shemité se pyšně projíždějí s

biči v rukou po polích, podobni dozorcům, kteří dohlížejí na práci černých otroků na plantážích jižní Zingary.
Lidé ve městě však na tom nejsou lépe. Jsou okrádáni o majetek, jejich nejkrásnější dcery jsou násilím odváděny do paláce, aby ukojily alespoň pro tu chvíli nenasytný chtíč Constantia a jeho důstojníků. Ti muži jsou nelítostní a nemilosrdní. Mají přesně ty vlastnosti, kterých se naučili obávat naše armády ve válce se shemitskými spojenci Argosu – nelidskou krutost, divoký chtíč a zuřivost šelem. Lidé žijící ve městě jsou vlastně khauranskou vládnoucí třídou, původně a převážně se jedná o Hybořany, odvážné a bojovné. Zrada královny je však vydala na milost a nemilost do rukou jejich utlačovatelů. Shemité jsou jedinou ozbrojenou silou v zemi a každý Khauránec, který by vlastnil zbraň, by byl potrestán nejprve tím nejkrutějším mučením a pak smrtí. Je vedena systematická kampaň, která má zastrašit mladé Khauránce schopné nosit zbraň. Mnoho z nich bylo zcela bezdůvodně popraveno či umučeno, jiní byli prodáni jako otroci do Turanu. Tisíce jich prchají z království. Část jich vstoupila do armád sousedních zemí, část z nich vytvořila zbojnické skupiny, které se potulují podél khauranských hranic a čekají na příležitost k odplatě .
V současnosti se mluví skutečně o jakési možnosti útoku z pouště, která je obydlena především shemitskými kočovníky. Žoldnéři Constantiových oddílů pocházejí ze západních shemitských měst – Pelishtimu, Anakimu, Akharimu a dalších a potulní pouštní Zuagirové je k smrti nenávidí. Jak drahý Alcemide víš, země těch barbarů jsou rozděleny na západní pastevecké oblasti, které se táhnou až ke vzdálenému oceánu a kde vyrostla města, a na východní pouště, kde žijí divoké kočovné kmeny. Mezi obyvateli měst a pouští je veden neustálý divoký a nelítostný boj.
Zuagirové prováděli nájezdy a bojovali s Khauránci celá století bezúspěšně, ale rozhodně odsuzují obsazení města západními soukmenovci. Šeptá se, že jejich přirozené nepřátelství je rozdmýcháváno jedním mužem – bývalým kapitánem královniny gardy. Toho dal Constantius ukřižovat za městem v poušti, ale jemu se prý jakýmsi tajemným způsobem podařilo uprchnout a vynořil se mezi zuagirskými kočovníky. Jmenuje se Conan a sám patří k barbarům – ovšem k barbarům západním nebo spíš severozápadním. Je to jeden z těch chmurných Cimmeřanů, jejichž divokost naši vojáci již několikrát zaplatili krvavou daní (vzpomeň si jen na Venárium!). Mezi lidmi se vypráví, že se tenhle Cimmeřan stal pravou rukou kozáckého dobrodruha Olgerda Vladislava, který se sem zatoulal ze severních stepí a dobyl si místo náčelníka jedné skupiny Zuagirů. Síří se také pověsti o tom, že jeho banda se v posledních měsících nesmírně rozrostla a že Olgerd, bezpochyby podněcovaný Cimmeřanem, uvažuje o nájezdu na Khauran.
Těžko by to také mohlo být co jiného, protože Zuagirové pochopitelně nemají dobývací stroje, ani zkušenost s obléháním měst. Kromě toho bylo v minulosti mnohokrát dokázáno, že kočovníci bojující ve volných skupinách nejsou v boji muže proti muži žádnými soupeři pro dobře vycvičené, plně ozbrojené shemitské žoldnéře. Původní obyvatelstvo Khauranu by pravděpodobně takovou akci uvítalo, protože ani kočovníci by s nimi nemohli nakládat hůře než jejich nynější páni, a snad by dali přednost i totálnímu vyhlazení před strádáním, ve kterém teď žijí. Jsou ovšem tak zastrašení a bezmocní, že by útočníkům nebyli schopni aktivně pomoci.
Jejich osud je ovšem zoufalý. Taramis, kterou jistě posedl ďábel, se nezastaví před ničím. Zakázala uctívání bohyně Ishtar a přeměnila její chrám v modloslužebný stánek. Dala zničit sochu této bohyně ze slonové kosti, kterou východní Hybořané uctívají (a která sice není pravým božstvem jako Mitra, kterého uctíváme my, západní národy, ale stále je to bohyně a ne ďábel, kterého uctívají Shemité) a její chrám naplnila obscénními sochami všech možných idolů. Bohové a bohyně noci, zpodobnění ve všech chlípných a zvrhlých pózách, s pohlavními atributy zdůrazněnými tak, jak to vyžaduje jejich kult jsou tak odpuzující, že mohou být pouze výplodem zvrhlého mozku. V mnohých těchto sochách se dají rozeznat bohové uctívaní Shemity, Turaniánci, Vendijci nebo Khitájci. Jiné však připomínají kulty dávno zmizelé a zapomenuté, které dnes přežívají už jen v hrůzostrašných legendách. Kde se o nich dozvěděla královna, se ani neodvažuji hádat.
Znovu zavedla lidské oběti. Od doby, kdy se oddala Constantiovi, ne méně, než pět set lidí, mužů, žen i dětí bylo zahubeno. Někteří z nich byli obětováni v chrámu na novém oltáři, který dala vybudovat, a nad kterým ona sama pozvedala obětní nůž. Většina však byla odsouzena k mnohem příšernější smrti.

Taramis totiž chová v kryptě pod chrámem jakousi příšernou nestvůru. Jak vypadá a odkud pochází, nikdo neví. Pravdou je, že krátce potom, co Taramis potlačila vzpouru svých vojáků, kteří povstali proti Constantiovi, strávila celou noc v znesvěceném chrámu. Sama, jen s hrstkou spoutaných zajatců. Vyděšení obyvatelé města viděli, jak se nad chrámem zvedá mohutný sloup hustého, odporně zapáchajícího dýmu a celou noc naslouchali frenetickému zaklínání a zaříkávání své královny. Do jejího hlasu se mísily zoufalé výkřiky mučených obětí. K těmto hlasům se před východem slunce přidal ještě jeden. Sípavé, nelidské skřehotání, při němž tuhla krev v žilách všem, kteří jej slyšeli.
Když vyšlo slunce, vypotácela se z chrámu Taramis a oči jí plály ďábelským triumfem. Zajatce už nikdy nikdo nespatřil, a také už nikdo nezaslechl skřehotavý hlas. Ale tam někde pod chrámem je místnost, do které od té doby nikdo nevstoupil. Tam vchází jen královna a před sebou pohání hlouček lidských obětí. Tyhle oběti se také už nikdy nevrátí. Všichni vědí, že v té pochmurné místnosti dlí příšera vyvolaná z temnot dávných věků a její potravou jsou hrůzou ječící lidé. A Taramis jí denně připravuje nové hody.
Už o ní nemohu přemýšlet jako o smrtelné ženě, spíš jako o nelidské stvůře, která se válí v krví zbroceném doupěti, kde se zkrvavenými pařáty přehrabuje v kostech a zbytcích svých obětí. To, že bohové dovolí, aby beztrestně pokračovala ve svém příšerném počínání, téměř otřáslo mou vírou v božstva, která uctíváme.
Když srovnám její nynější chování s tím, co jsem zažil při své návštěvě Khauranu před sedmi měsíci, jsem téměř nakloněn uvěřit tomu, co se vypráví a šeptá mezi lidmi. Totiž to, že do těla královny Taramidy vstoupil ďábel. Jeden z mladých vojáků, Valerius, tvrdí něco jiného. Věří, že jakási čarodějka přijala podobu dobré a milované královny Taramidy. Je přesvědčen o tom, že Taramis, původní Taramis, byla nenápadně odklizena a uvězněna kdesi ve vlhkých kobkách hluboko v podzemí paláce a osoba vládnoucí na jejím místě je pouze zlá čarodějka v její podobě. Valerius přísahal, že najde skutečnou královnu, pokud ještě žije, ale velmi se obávám, že on sám se stal obětí Constantiovy krutosti. Účastnil se vzpoury palácové gardy, přežil masakr a podařilo se mu uprchnout. Pak se nějaký čas ukrýval ve městě a tvrdohlavě odmítal odejít do bezpečí za městské hradby. Právě v té době jsem se s ním setkal a on se mi svěřil se svým podezřením.
Potom zmizel beze stopy, ostatně jako mnoho jiných, jejichž osud se neodvažuji hádat, a obávám se, že byl polapen Constantiovými špehy.
Teď však už musím list ukončit a tajně ho odeslat z města prostřednictvím rychlého poštovního holuba. Ten ho donese do místa na hranicích Kothu, kde jsem si holuba zapůjčil. Pak by se jej měl ujmout jezdec, který jej předá vůdci velbloudí karavany a tak by se měl nakonec dostat až k tobě. Musím si pospíšit, abych holuba vypustil ještě za tmy. Svítání není daleko a hvězdy zalévají stříbrným svitem upravené zahrady na khauranských terasách. Město je obklopeno dusivým tichem, jen zdáli slyším ponuré dunění velkého bubnu, které se ozývá ze vzdáleného chrámu. Nepochybuji, že tam někde je i Taramis, která připravuje nové hrůzy."

Odesílatel dopisu však se poněkud mýlil ve svých úvahách, týkajících se ženy jménem Taramis. Ta, kterou teď okolní svět znal jako khauranskou královnu, stála hluboko pod královským palácem, ve vlhké kobce, osvětlené jen čadící a blikající pochodní. Světlo a stíny, které přebíhaly po jejím obličeji, zdůrazňovaly ďábelskou krutost, která usvědčovala ze lži její andělskou tvář.
Na holé kamenné podlaze u jejích nohou se krčila postava, jejíž nahotu sotva zakrývaly špinavé hadry, do nichž byla oblečena.
Do této postavy Salome štítivě strčila zvednutou špičkou svého zlatem vyšívaného sandálu a jízlivě se usmála, když sebou její oběť trhla.
"Tobě se snad nelíbí moje péče, má drahá sestřičko?"
Taramis byla stále krásná, navzdory hadrům, do kterých byla oblečena, i hrozným sedmi měsícům, které strávila v žaláři. Na jízlivost své sestry neodpověděla, pouze sklonila hlavu jako člověk, který je zvyklý přijímat potupu a příkoří.
Její odevzdanost však Salome nepotěšila. Zkousla ret mezi bílými zuby a nespokojeně zaklepala špičkou sandálu o hrubou podlahu. Zachmuřeně shlížela na nehybnou postavu. Falešná královna byla oblečena v okázalý, barbarský divoký kroj shushanských žen. Ve světle louče zářily diamanty na přezkách jejích

sandálů a světlo se matně odráželo i od zlatých prsních plátů, které jí na hrudi přidržoval jen slabý řetízek ze stejného materiálu. Při každém pohybu jí na kotnících zvonily zlaté kruhy a nahé paže měla doslova obsypány zlatými náramky. Vlasy měla vyčesány do vysokého účesu shemitských žen a v uších jí na velkých zlatých kruzích visely nefritové přívěsky, které odrážely světlo při každém netrpělivém pohybu pyšné hlavy. Drahokamy posetý pás jí přidržoval na bocích hedvábnou sukni tak průsvitnou, že byla cynickým výsměchem nejen společenským konvencím, ale dokonce lidské slušnosti.
Z ramen jí na záda splýval dlouhý, tmavě šarlatový plášť, nedbale přehozený přes ruku, ve které svírala jakýsi balíček.
Salome se náhle sehnula, uchopila volnou rukou sestřiny rozcuchané vlasy a bezohledně jí zvrátila hlavu dozadu tak, aby jí viděla do očí. Taramis čelila tomuto nenávistnému pohledu bez jediného záchvěvu.
"Vidím, že už nemáš slzy tak pohotově, jako dřív, má milovaná sestřičko," zasyčela Salome.
"Už ze mne nevynutíš jedinou slzu," odpověděla Taramis. "Příliš často jsi uspořádala to představení, při kterém tě královna Khauranu s pláčem a na kolenou prosila o slitování. Vím, že jsi mě ušetřila pouze proto, abys mě mohla ponižovat a mučit. Proto jsi své týrání omezila pouze na takové, které mě ani nezabilo, ani nezmrzačilo. Ale já už se tě nebojím. Podařilo se ti zničit ve mně poslední záchvěvy naděje, strachu a studu. Skonči to a zabij mě, protože už nikdy neproliju slzu pro tvé potěšení, ty pekelná ďáblice!"
"Přeceňuješ se, drahá sestřičko," zapředla Salome jako kočka. "Zatím to bylo jen tvé půvabné tělo, které trpělo a tvá pýcha a sebeúcta, které jsem rozdrtila. Zapomínáš, že oproti mně můžeš zažít nesmírná duševní muka. Dobře jsem si toho všimla, když jsem ti pro vlastní potěšení popisovala část těch zábavných představení, která jsem uspořádala s některými z tvých hloupých poddaných. Tentokrát jsem ti ovšem donesla mnohem hmatatelnější důkaz mého královského jednání. Zdalipak víš, že Krallides, tvůj oddaný kancléř, se tajně vrátil z Turanu a byl zajat?"
Taramis zbledla. "Co jsi mu udělala?"
Místo odpovědi pozvedla Salome tajemný balíček, který ukrývala pod záhyby pláště. Setřásla z předmětu hedvábný obal a pozvedla jej – byla to hlava mladého muže s rysy staženými v příšerné grimase, jako by jej smrt zasáhla uprostřed nejstrašnějších muk.
Taramis vykřikla, jakoby jí projela srdcem dýka. "Ó, Ishtaro! To je Krallides!"
"Tak jest! Pokoušel se proti mně štvát lidi, ten ubohý hlupák, a vykládal jim, že Conan mluvil pravdu, když říkal, že já nejsem Taramis. Jak by mohli ti ubozí lidé povstat proti Sokolovým Shemitům? S kameny a klacky? Pch! Teď jeho bezduché tělo požírají psi na tržišti a nakonec bude jeho ohryzaná mrtvola hozena do městského kanálu, aby tam shnila. Ale, ale, sestřičko!" Salome se odmlčela a usmála se na svou oběť. "Přeci jen jsi zjistila, že máš ještě slzy, které můžeš vyplakat? Výborně. Duševní muka jsem si nechala nakonec. Od nynějška ti dopřeju víc takových potěšení jako je tohle!"
Jak stála s uťatou lidskou hlavou v pozvednuté ruce, osvětlena blikotavým světlem pochodně, nevypadala navzdory své nesmírné kráse jako tvor zrozený z člověka. Taramis nepozvedla hlavu. Ležela s tváří přitisknutou na špinavé vlhké podlaze, její štíhlé tělo se otřásalo zoufalými vzlyky a drobnými pěstmi bezmocně bušila do hrubých kamenů. Salome se obrátila ke dveřím a zlaté kroužky na kotnících při každém jejím pohybu tiše zazvonily.
O chvíli později se vynořila pod mohutným obloukem, který se otvíral do dvora. Ten dále ústil do klikaté uličky. Tam k ní přistoupil čekající muž – obrovský Shemita, se zachmuřenýma očima a rameny býka. Na hruď krytou stříbrným pancířem mu padal dlouhý černý plnovous.
"Plakala?" Jeho hlas zněl jako vrčení medvěda, hluboké, podobné vzdálenému dunění bouře. Byl to žoldnéřský generál, který jako jeden z mála mužů v Constantiových službách znal tajemství khauranské královny.
"Tak jest, Khumbanigashi. Je ještě celá velká citová oblast, které jsem se zatím nedotkla. Až bude jeden z jejích smyslů otupen neustálým zraňováním, najdu cestu, jak jej znovu zjítřit ještě bolestivěji.
"Pojď sem, ty pse!" obrátila se Salome k jednomu z žebráků, kteří v hojném počtu spali v uličkách a otevřených dvorech. Roztřesený, vyhublý muž v neuvěřitelně špinavých a rozedraných hadrech s chomáčem vlasů slepených špínou, se váhavě zvedl a přistoupil k ní. Salome mu hodila hlavu: "Tu máš, hluchý. Hoď to do nejbližšího kanálu. Ukaž mu to rukama, Khumbanigashi. To je ten, co neslyší."

Generál se zhostil svého úkolu a mastná hlava s sebou ochable zakývala, když se muž šouravým krokem otočil a belhal se pryč.
"Proč je třeba držet to stále ještě v tajnosti?" zaduněl Khumbanigashův hlas úzkou uličkou. "Teď sedíš na khauranském trůně tak pevně, že se už nemáš čeho bát! Proč by se ti khauranští hlupáci nemohli dozvědět pravdu? Jsou úplně bezmocní. Odhal jim svou pravou totožnost! Ukaž jim tu jejich milovanou bývalou královnu a dej jí setnout hlavu na hlavním náměstí!"
"Ne, ještě ne, Khumbanigashi..."
Zvuk zavřených dveří usekl jak ostrý a tvrdý hlas Salome, tak hluboké dunění hlasu Kushitova. Němý žebrák se stále ještě krčil na dvoře. Okolo nebylo nikoho, kdo by si všiml, jak se mu roztřásly ruce, ve kterých svíral uťatou hlavu. Byly to hnědé, silné ruce, které jaksi neladily se shrbeným tělem a zbědovaným zevnějškem.
"Věděl jsem to!" Byl to vášnivý, divoký šepot, spíš vydechnutí. "Ona žije! Ó, Krallide, tvá mučednická smrt nebyla zbytečná. Uvěznili ji v dolním vězení. Ó, Ishtaro, miluješ–li spravedlivé, přispěj mi na pomoc!"

4. Pouštní vlci

Olgerd Vladislav si naplnil pohár, vykládaný drahokamy karmínovým vínem ze zlatého džbánu a ten pak posunul po stolní desce k Cimmeřanovi. Olgerdův zjev by uspokojil i toho nejmarnivějšího mezi zaporoskými hejtmany. Chalát měl z bílého hedvábí, na prsou vyšívaný perlami. V pase byl obepnut širokým bachariotským opaskem. Přední cípy chalátu byly staženy vzad, aby byly dobře vidět široké hedvábné kalhoty, zastrčené do nízkých bot z měkké, zelené kůže, se zlatou výšivkou. Olgerdovou jedinou zbraní byl široký čerkezský nůž v pochvě ze slonoviny, zavěšený podle kozáckého zvyku vysoko na levém boku. Hejtman se pohodlně rozvalil v bohatě vyřezávaném křesle, nohy si natáhl dopředu a hlasitě usrkl ze svého poháru ohnivé víno.
Proti pompézní postavě kozáckého hejtmana působil obrovský Cimmeřan kontrastně pochmurným dojmem. Nad očima rovně zastřižená černá hříva, v dohněda opáleném, zjizveném obličeji pár modře planoucích očí. Oblečen byl v černé, kroužkové košili a jediným světlejším bodem jeho oblečení byla zlatá spona širokého opasku, na kterém visel dlouhý rovný meč v odřené pochvě.
Oba muži seděli v hedvábném stanu, který byl bohatě vyzdoben zlatem, vyšívanými koberci, sametovými závěsy a další kořistí z vypleněných karavan. Zvenčí do stanu pronikal tlumený šumot mnoha hlasů, zvuk, který je často kulisou velkých skupin lidí, v táborech i jinde. Občasné závany pouštního větru šuměly v listech palem.
"Dnes ve stínu, zítra na slunci," zacitoval Olgerd, povolil si poněkud drahý pás a znovu se natáhl po džbánu. "Takový je život. Kdysi jsem byl hejtmanem na řece Zaporosce, teď jsem pouštním náčelníkem. Ty jsi před sedmi měsíci visel na kříži z khauranského dřeva. Teď jsi zástupcem nejmocnějšího náčelníka mezi hranicemi Turanu a západními pastvinami. Měl bys mi být vděčný!"
"Za to, že jsi rychle poznal, jak jsem ti užitečný?" zasmál se Conan a pozvedl džbán. "Když povýšíš někoho ze své tlupy, může si být každý jist, že tím povýšením získáš především ty! Všechno, čeho jsem dosáhl, jsem zaplatil potem a krví!" Letmo pohlédl na jizvy, které mu protínaly dlaně. I na těle měl jizvy a ne všechny tam měl už před sedmi měsíci.
"Je pravda, že bojuješ jako smečka ďáblů," připustil Olgerd. "Ale bylo by hloupé, kdyby sis myslel, že to má co společného s tím množstvím nových lidí, kteří se hrnou ze všech stran, aby se k nám připojili. To bylo způsobeno pověstí o našich úspěších, o nájezdech, které jsem vymyslel a vedl! Tihle nomádi vždy hledají úspěšného vůdce, kterého by mohli následovat a většinou mají větší důvěru k cizinci, než k muži vlastního rodu.
Naše možnosti jsou bez hranic! Už máme jedenáct tisíc mužů! Během dalšího roku jich budeme mít třikrát tolik. Zatím jsme se zabývali nájezdy na předsunutá města Turanu a městské státečky na západě. S třiceti, či čtyřiceti tisíci muži však zanecháme nájezdů. Zaútočíme, dobudeme a prohlásíme se za vládce. Stanu se jednou vládcem celého Shemu a ty budeš mým vezírem, pokud budeš plnit bez odmluvy

mé rozkazy. Myslím, že je čas vyrazit na východ a dobýt turanský Vezek, kterým projíždí většina karavan!"
Conan zavrtěl hlavou: "Myslím, že ne."
"Co to má znamenat, že ty si myslíš, že ne?! Za tuhle armádu myslím já!"
"Pro moje potřeby už má tohle vojsko mužů dost," odpověděl Cimmeřan. "Z čekání se mi už dělá špatně. Je čas, abych si konečně vyřídil své účty!"
"Aha," zavrčel Olgerd, dopil víno a zašklebil se. "Pořád ti leží v hlavě ten kříž, co? No, líbí se mi ten, kdo umí opravdu nenávidět. Ale to počká."
"Před nějakým časem jsi mi slíbil pomoc při dobytí Khauranu," řekl Conan.
"Ano, ale to bylo dřív, než jsem zvážil všechny možnosti, které mi skýtá tahle vojenská síla," odpověděl Olgerd. "Myslil jsem jen na to, jak bohatá kořist nás ve městě očekává. Ale nechci zbytečně plýtvat silami. Khauran je pro nás příliš tvrdý oříšek k rozlousknutí. Možná tak za rok..."
"Do týdne," odpověděl Conan a kozákovi se rozšířily oči údivem, když zaslechl neochvějnou jistotu v barbarově hlase.
"Poslyš," odpověděl Olgerd, "i kdybych byl ochoten hnát lidi do tak nesmyslného dobrodružství, myslíš si, že tihle pouštní vlci jsou schopni obléhat a nakonec dobýt město jako je Khauran?"
"Není třeba nic dobývat," odpověděl Cimmeřan. "Vím, jak vylákat Constantia a jeho lidi na pláň před městem."
"A co potom?" vykřikl Olgerd s kletbou. "Při lukostřeleckých soubojích to naši lidé pěkně nakoupí, protože Shemity chrání jejich brnění. A až dojde na přímý boj, jejich sevřené šiky trénovaných vojáků projdou našimi volnými oddíly jako nůž máslem!"
"To se však nestane, když na naší straně budou bojovat tři tisícovky ke všemu odhodlaných hyborských jezdců. Ti vytvoří útočný klín tak, jak je to naučím," odpověděl Conan.
"A kde bys chtěl sebrat tři tisíce Hybořanů?" zeptal se Olgerd s jízlivým uspokojením. "To je chceš vytáhnout z klobouku?"
"Mám je," odpověděl nevzrušeně Cimmeřan. "Tři tisíce khauranských jezdců, kteří táboří v oáze Akrel, očekává mé rozkazy."
"Cože?" Olgerd se zatvářil jako zaskočený vlk. "Slyšels dobře. Jsou to muži, kteří uprchli před Constantiovou vládou. Mnozí z nich žili jako zbojníci a psanci v pouštích, východně od Khauranu. Jsou tvrdí, vytrvalí a odhodlaní ke všemu, jako lidožraví tygři. Každý jeden z nich bude víc než důstojným soupeřem pro tři pomalé žoldnéře. Je třeba útlaku a strádání, aby se vůle mužů zakalila do modra a aby v jejich nitru vzplanul pekelný oheň nenávisti. Byli roztroušeni v mnoha malých skupinkách, jediné co potřebovali, byl vůdce. Bez váhání uvěřili mému vzkazu, který jsem jim rozeslal po svých jezdcích. Soustředili se tedy v oáze a dali se mi neomezeně k dispozici."
"A to všechno bez mého vědomí," poznamenal Olgerd. V očích mu nenávistně zablýsklo a ruka mu sklouzla k opasku.
"Jsem to já, koho chtějí následovat, ne ty."
"A co všechno jsi nasliboval těm ubožákům, abys získal jejich důvěru?" V Olgerdově hlase zaznívalo tvrdý tón.
"Řekl jsem jim, že použiju tohle vojsko pouštních vlků, abych jim pomohl zničit Constantia a abych vrátil město Khauran do rukou khauranských občanů."
"Hlupáku!" zasyčel Olgerd. "Už jsi se prohlásil náčelníkem?"
Teď už oba muži stáli, a ostražitě se pozorovali přes široký stůl. V Olgerdových očích plál divoký oheň nenávisti, na tvrdých Cimmeřanových rtech se chvěl pochmurný úsměv.
"Nechám tě roztrhat mezi čtyřmi palmami," řekl kozák chladně.
"Zavolej tedy své muže a přikaž jim, aby to udělali," odpověděl Conan vyzývavě. "Uvidíme, zda tě poslechnou!"
Olgerd vycenil zuby ve vlčím úsměvu a pozvedl ruku – pak se zarazil. V Cimmeřanově tváři se zračilo tolik sebedůvěry, že to nemohlo uniknout ani muži mnohem méně chytrému, než byl bývalý kozácký hejtman. Oči mu zle zableskly.
"Ty lumpe, který přitáhl bůhví odkud ze západních kopců," pokračoval pak spíš pro sebe, "že by ses

odvážil podrývat moji autoritu?"
"To nebylo potřeba," odpověděl Conan. "Lhal jsi, když jsi tvrdil, že nemám nic společného se všemi těmi muži, kteří se k nám připojili v poslední době. Naopak, mám s nimi mnoho společného. Od tebe přijímají rozkazy, ale bojují za mne! Mezi Zuagiry není místo pro dva náčelníky. Všichni vědí, že z nás dvou jsem já ten silnější. Já jim rozumím lépe než ty a oni rozumí mně, protože tak jako oni i já jsem jen divoch."
"A co ti řeknou, až je požádáš, aby bojovali za Khauránce?" zeptal se Olgerd jízlivě.
"Půjdou, kam je povedu. Slíbím jim celou karavanu velbloudů, naložených zlatem z královského paláce. Khauran rád zaplatí takovou cenu za to, že se zbaví Constantia. Potom je povedu proti Turanu, jak jsi měl v úmyslu. Touží po kořisti a pro tu se pustí do boje s každým, proč tedy ne s Constantiem?"
V Olgerdových očích se pomalu objevilo světélko poznání. Byl poražen. Tak často se pohyboval ve svých snech v zemi, kde bude vládnout, že si nevšiml, co se děje v jeho nejbližším okolí. Drobné události a detaily, kterým dřív nevěnoval pozornost, se mu teď náhle v duchu spojily jako části skládanky. V tom okamžiku pochopil, že Conan se ani v nejmenším nechlubí. Ten obrovský muž v černé kroužkové zbroji, stojící před ním, byl skutečným náčelníkem Zuagirů.
"Nepůjdou za tebou, když zemřeš!" zahučel Olgerd a ruka mu sjela k jílci nože. Conanova ruka vyletěla pres stůl rychlostí útočící šelmy a jeho prsty se sevřely na Olgerdově předloktí. Ozval se zvuk praskajících kostí a kratičký napjatý okamžik celá scéna znehybněla. Oba muži, nehybní jako sochy, si hleděli do očí. Na Olgerdově předloktí se zaperlil pot. Conan se zasmál, aniž povolil svůj stisk na zlomené paži.
"Jsi schopný přežít, Olgerde?"
Cimmeřanův úsměv se nezměnil ani v následujícím okamžiku, kdy mu na předloktí naběhly pletence svalů a jeho prsty se ocelovým sevřením zabořily hluboko do rozechvělé kozákovy paže. Ozval se zvuk kosti skřípající o kost a Olgerdův obličej zpopelavěl. Zuby zaťal do rtů až mu vytryskla krev, ale nevydal jediný zvuk.
S hlasitým zasmáním ho Conan pustil a narovnal se. Olgerd se zapotácel a zdravou rukou se zachytil stolu. "Daruju ti život, Olgerde tak, jak jsi ho daroval ty mně," ozval se pak Conan tiše. "I když ty jsi měl svoje důvody, proč jsi mě tenkrát nechal sundat z toho kříže. Podrobil jsi mě tvrdé zkoušce, ty ani nikdo jiný by to nepřežil. To dokáže jen barbar ze severu. Vezmi si svého koně a běž. Je uvázán za stanem a v sedlových brašnách je zásoba jídla a vody. Nikdo tě neuvidí odjíždět, když odjedeš ihned. Víš dobře, že pro sesazeného náčelníka pouštních nomádů není nikde místo. Víš dobře, že kdyby tě válečníci viděli zmrzačeného a sesazeného, nikdy by se ti živému nepodařilo opustit tábor."
Olgerd neodpověděl. Pomalu bez jediného slova se otočil a potácivým krokem se vydal k zadnímu východu ze stanu. Opět mlčky vysedl na velikého bílého hřebce, přivázaného ve stínu mohutné palmy. Nevydal jediný zvuk ani ve chvíli, kdy se zlomenou rukou, zastrčenou do záňadří chalátu, pobídl hřebce na východ, do nekonečné pouště, aby beze stopy zmizel ze života Zuagirů.
Uvnitř stanu Conan vyprázdnil džbán a spokojeně si mlaskl. Prázdnou nádobu odhodil ke stěně stanu, popotáhl si opasek a vyšel předním vchodem ze stanu. Tam se zastavil a přeletěl pohledem řady stanů z velbloudí srsti a skupiny mužů v bílém, kteří se kolem nich pohybovali. Zpívali, přeli se, opravovali si výstroj a brousili zbraně.
Zesílil hlas, takže se nesl jako dunění hromu až k posledním stanům tábora. "Hej, psi, natáhněte uši! Všichni sem, mám pro vás něco, co vám musím vyprávět!"

5. Hlas z Krystalu

V kamenné místnosti věže, stojící nedaleko městských hradeb se shromáždila skupina mužů, která pozorně naslouchala hlasu jednoho z nich. Byli to muži ještě mladí, ale svalnatí a šlachovití s chováním lidí, kteří znají utrpení a zoufalství. Oblečeni byli převážně v kroužkovou zbroj a zašlou kůži, u opasků jim visely meče a dýky.
"Vím, že Conan mluvil pravdu, když řekl, že to není Taramis!" zvýšil mluvčí hlas. "Celé měsíce jsem se potuloval okolo paláce, převlečený za hluchého žebráka. Nakonec se mi podařilo dozvědět se to, po

čem jsem pátral – že naše královna je vězněna v katakombách spojených s podzemím paláce. Čekal jsem, až se naskytla příležitost a zajal jsem shemitského žalářníka. Omráčil jsem jej jednou, když opouštěl pozdě v noci královský palác. Pak jsem jej dotáhl do sklepa jednoho opuštěného domu v sousedství a vyslechl jsem jej. Než zemřel, řekl mi to, co vám teď povím a co potvrzuje naše podezření. Žena, která teď vládne Khauranu, je čarodějka. Jmenuje se Salome. Žalářník mi řekl, že Taramis je vězněna v nejspodnějším patře katakomb.
Ten zuagirský útok je příležitostí, kterou jsme hledali. Co má Conan v úmyslu, nevím. Možná, že se chce pouze pomstít Constantiovi. Možná chce město vyloupit a zničit. Je to barbar a kdo kdy pochopí jejich pohnutky a činy?
Ale musíme udělat tohle: v době, kdy se bude bojovat, musíme zachránit Taramidu. Constantius vytáhne s vojskem z města, aby svedl boj se Zuagiry. Jeho lidé právě sedlají koně. Constantius nemá jinou možnost, protože ve městě není dost zásob, aby přežilo delší obléhání. A Cimmeřan je na obléhání připraven. Zvědové oznámili, že Zuagirové mají dobývací stroje, bezpochyby postavené pod Conanovým vedením. Cimmeřan, jak všichni vědí, se mezi západními národy naučil všem druhům válečného umění. Constantius není na delší obléhání připraven, proto vytáhne na pláň, kde chce Conanovo vojsko zničit jediným mohutným úderem. Ve městě nechá jen pár set mužů a ti budou na hradbách a ve věžích ovládajících městské brány.
Vězení bude téměř nehlídané. Až osvobodíme Taramidu, bude náš další postup záviset na okolnostech. Jestliže zvítězí Conan, ukážeme Taramidu lidem a vyzveme je k povstání! A víte sami, že lidé povstanou. Povstanou! Je jich dost na to, aby i s holýma rukama pobili Shemity, kteří budou střežit město. Pak zavřeme brány jak žoldnéřům, tak nomádům před nosem. Ani jedni z nich se do města nesmí dostat. Pak budeme vyjednávat s Conanem. Byl vždycky Taramidě věrný! Až se dozví pravdu a sama Taramis s ním promluví, věřím, že město ušetří! Jestliže však, a to je pravděpodobnější, zvítězí Constantius, musíme i s královnou potají prchnout z města a hledat bezpečný azyl. Je všechno jasné?"
Přisvědčili jako jeden muž.
"V tom případě si uvolněme meče v pochvách, poručme své duše Ishtaře a vydejme se k vězení, protože žoldnéři v těchto chvílích pochodují jižní bránou."
Byla to pravda. Ranní světlo se odráželo na řadách špičatých helmic, které v širokém proudu pluly pod mohutnou klenbou jižní brány. Stejně tak se blýskaly zvonící postroje koní. Nastávající bitva bude bitvou jezdců, takovou bitvou, jaká se může odehrát pouze na nekonečných pláních východu. Jezdci se valili bránou jako ocelová řeka – pochmurné postavy v černostříbrných pancířích, dlouhé kudrnaté plnovousy, nosy jako zobáky dravých ptáků. V nehybných očích nebylo vidět ani pochybnost, ani strach či slitování. Tyto muže ovládlo pouze jedno jediné – naprostá odevzdanost osudu.
Ulice a zdi byly lemovány zástupy lidí, kteří beze slova pozorovali tyto vojáky cizí rasy, odjíždějící do boje, ve kterém měli hájit jejich rodné město. Neozval se jediný zvuk, obyvatelé města zírali na tuto podívanou bez zájmu, bez emocí. Většina z nich byla oblečena v potrhané šaty, sežmoulané čepice v rukou.
Ve věži, ze které byl nejlepší výhled na ulici vedoucí k jižní bráně, se povalovala na sametovém lehátku Salome a zlomyslně pozorovala Constantia, který si připnul na štíhlé boky opasek s mečem a právě si natahoval rukavice. V místnosti byli sami. Zvenčí dovnitř doléhalo rytmické zvonění postrojů a klapot podkov, tlumený zlatými závěsy.
"Ještě před večerem," prohlásil v té chvíli Constantius a nakroutil si tenký knírek, "budeš mít dost zajatců, abys mohla dosyta nakrmit toho svého chrámového ďábla. Ještě se mu nepřejedlo měkké a tučné maso obyvatel města? Možná, že mu přijde vhod tužší kus masa z pouštního nomáda."
"Dej si pozor, aby ses sám nestal kořistí ještě horší šelmy, než je Thaug," varovala ho dívka.
"Nezapomeň, kdo vede tu pouštní sebranku!"
"Tak na to nikdy nezapomenu," odpověděl. "Mám dobré důvody proto, abych na to nezapomněl. Ten pes bojoval v západních zemích a naučil se obléhacímu umění. Moji zvědové měli sice málo příležitostí přiblížit se k postupujícím oddílům, protože jejich hlídky mají oči jako ostříži, ale přece jen se dostali dost blízko na to, aby na vlastní oči spatřili dobývací stroje – katapulty, berany, balisty. To všechno naloženo na volských kárách tažených velbloudy. U Ishtary! Muselo pro něj pracovat aspoň deset tisíc lidí ve dne

v noci celý měsíc. A kde vzal materiál na jejich stavbu, to nikdy nepochopím. Možná, že uzavřel smlouvu s Turánci a ty stroje dostal od nich. V žádném případě mu však nepomohou. S podobnými vojsky, postavenými z pouštních nomádů jsem už bojoval dřív. Chvíli budeme střílet jeden po druhém z luků, přičemž pancíře dokonale ochrání moje lidi – pak přímý útok a moje oddíly projedou volnými řadami těch hlupáků. Pak se otočí a projedou jimi znovu a to už budou ti ubožáci prchat na všechny strany. Ještě před západem slunce se budu vracet jižní bránou se stovkou nahých zajatců, přivázaných k ocasu mého koně. A dnes v noci uspořádáme na velkém náměstí oslavu vítězství. Moji vojáci hrozně rádi upalují zajatce zaživa. Pár jich také dáme stáhnout z kůže a přinutíme ty změkčilé měšťany, aby se na to hezky dívali. Co se Conana týče, udělalo by mi nepopsatelné potěšení, kdybychom jej chytili živého. Dal bych ho na palácových schodech narazit na kůl."
"Stáhni si jich kolik chceš," odpověděla nevzrušeně Salome. "Už delší dobu přemýšlím o tom, že bych si nechala ušít šaty z vydělané lidské kůže. Ale musím dostat alespoň stovku zajatců – část pro obětní oltář a část pro Thauga."
"Budeš je mít!" odpověděl Constantius a rukou v rukavici si uhladil daleko ustupující vlasy nad holým čelem, opáleným do tmavohnědá. "Tak tedy za vítězství a čest královny Taramidy," dodal pak se zlomyslným úšklebkem. Pak si vložil pod paži helmu se zvednutým hledím, pozdravil zvednutím ruky Salome a s tichým cinkáním zbroje vyšel z místnosti. K Salome se vzápětí donesl jeho zvýšený hlas, kterým udílel příkazy svým důstojníkům.
Salome si lehla, zívla si, pak se protáhla jako velká kočka a zavolala: "Zangu!"
Naprosto neslyšně vstoupil hubený kněz, jehož tvář svrasklá stářím vypadala jako vydělaný, zahnědlý pergamen .
Salome se obrátila k oltáříku, na kterém stály dvě křišťálové koule. Vzala opatrně menší z nich a podala ji knězi. "Jeď s Constantiem do pole. Jeď a podávej mi zprávy z boje. Běž!"
Hubený muž se hluboce uklonil, ukryl zářící kouli v záhybech širokého pláště a spěšně vyšel z místnosti.
V ulicích města bylo zlověstné ticho. Ještě před krátkou chvílí bylo slyšet zvonění podkov, pak dunění a skřípot zavíraných bran. Salome vystoupila po širokém mramorovém schodišti, které vedlo na plochou střechu, lemovanou nízkou balustrádou. Střecha ležela výš, než střechy většiny budov ve městě. Ulice byly opuštěné, velké čtvercové náměstí před palácem prázdné. Obyčejně se na protilehlé straně náměstí, kde stál veliký chrám, hemžily zástupy lidí. Teď však město vypadalo jako mrtvé. Jen na jižní hradbě a na střechách domů, ze kterých přes jižní hradbu bylo vidět, tísnily se husté skupiny lidí. Nijak zvlášť se neprojevovali. Nevěděli, zda mají doufat v Constantiovo vítězství nebo porážku. Vítězství by znamenalo další utrpení pod jeho nesnesitelnou vládou. Jeho porážka by sebou pravděpodobně přinesla vyplenění města a krvavý masakr. Od Conana nepřišla jediná zpráva. Nikdo nevěděl, co od něj očekávat. Všichni si připomínali, že je to přece jen barbar.
Oddíly žoldnéřů vjížděly na pláň. V dálce, až na vzdáleném břehu řeky se pohybovala temná masa, tvořená sotva rozeznatelnými jezdci. Conan zatím nepřepravil dobývací stroje přes řeku. Zřejmě se bál, že by na něj nepřítel mohl zaútočit uprostřed složité operace, kterou překročení řeky představovalo. Všichni jeho jezdci však už přebrodili. Slunce pomalu vycházelo a růžové paprsky vyháněly stíny z tmavých zákoutí. Jezdci z města přešli do klusu a k lidem na hradbách se donesla ozvěna vzdáleného křiku.
Armády se srazily a prolnuly. Na tu velkou vzdálenost byl vidět jen nesmírný chaos, bez jakýchkoliv podrobností. Nebylo možno rozeznat útok a protiútok. Nad plání se začala zvedat oblaka prachu, zvířená bijícími podkovami. V prašné cloně tu a tam zableskla kopí, tu a tam se objevila skupina jezdců mířící neznámo kam.
Salome pokrčila rameny a vydala se dolů. Palác byl tichý. Většina otroků byla na hradbách a s ostatními občany marně napínali zrak směrem k bojišti.
Salome se vrátila do místnosti, kde naposled hovořila s Constantiem, přistoupila k oltáříku a pohlédla na křišťálovou kouli. Ta byla zamlžená, v jejím nitru jen tu a tam zazářil krvavě rudý záblesk. Nahnula se ke kouli a tiše zaklela. Pak zvolala: "Zangu! Volám tě, Zangu!"
Kotouče mlhy v kouli zavířily a nabraly podobu oblaků prachu, kterými projížděly nezřetelné postavy jezdců. Pološerem tu a tam zasvitla jako blesk ocelová čepel. Pak se v kouli objevila neuvěřitelně ostrá

Zangova tvář. Zdálo se, že jeho doširoka otevřené oči jsou na dosah. Z těžké rány na hlavě mu proudila krev, pokožku měl pokrytu prachem, který v šedivém povlaku ulpíval na jeho zpocené kůži. Rty se pootevřely v bolestivé grimase. Komukoliv jinému než Salome, by se zdálo, že kněz nevydal jediný zvuk. Ale ona slyšela, slyšela tak jasně, jako by ty zšedlé rty nekřičely do malé koule, vzdálené několik mil, ale mluvily v téže místnosti. Jenom temní bohové věděli, jaké podivné vlákno spojovalo obě křišťálové koule.
"Salome!" zakřičela krvavá hlava. "Salome!"
"Slyším tě! Mluv! Jak pokračuje boj?"
"Čeká nás zkáza! Jsme ztraceni!" ječel hrůzou obraz v křišťálové kouli. "Khauran je ztracen! Ach, teď padl můj kůň a já padám! Špatně vidím. Všude kam dohlédnu, se hroutí naši muži. Padají ve svých stříbrem zdobených pancířích jako mouchy."
"Přestaň blábolit jako šílenec a řekni mi, co se stalo!" zakřikla jej drsně Salome.
"Vyrazili jsme na ty pouštní psy cvalem a oni se nám rozjeli vstříc," poněkud se uklidnil kněz. "Pak jsme vystřelili mračno šípů a nomádi znejistěli. Constantius nařídil zaútočit a my jsme proti nim vyrazili ve vyrovnaných řadách jako bouře.
Pak se najednou jejich řady otevřely vpravo a vlevo a v mezeře mezi nimi se objevilo tři tisíce hyborských jezdců, o kterých jsme neměli ani tušení. V plném trysku na nás zaútočilo tři tisíce Khauránců, přetékajících nenávistí! Urostlí jezdci v plné, těžké zbroji na mohutných koních. Byli jako ostrý ocelový klín, který vnikl do našich řad a smetl nás jediným úderem. Projeli našimi řadami dřív než jsme si uvědomili co se děje, rozdělili nás a pak se z boků vyrojili pouštní nomádi.
Trhali nás na kusy, rvali z nás cáry, drtili nás jako hmyz! Byla to lest toho prokletého Cimmeřana. Všechny jejich obléhací stroje byly falešné – jsou to jen konstrukce z palmových kmenů a pomalovaného hedvábí. Naši zvědové, kteří je viděli jen z dálky se jimi nechali snadno oklamat. Naši vojáci prchají, Khumbanigash je mrtev, Conan jej zabil. Constantia teď nevidím. Khauránci mezi námi řádí jako hladový lev, který ucítil krev. Nomádi nás zasypávají šípy. A já – ach!" V křišťálové kouli něco jasně zazářilo – jako blesk, nebo spíš vyleštěná ocel – a její stěny zevnitř postříkaly kapky jasně červené krve. Obraz se zatřásl a náhle zmizel jako propíchnutá bublina. Salome stála a upírala oči do prázdné křišťálové koule, ve které se zrcadlil jen její vztekem změněný obličej.
Chvíli stála bez hnutí, vzpřímená, oči upřeny do neurčitá. Pak hlasitě zatleskala a do komnaty vstoupil další vyzáblý kněz, stejně hubený a tichý jako jeho nešťastný druh.
"Constantius je poražen," oznámila mu. "Jsme ztraceni. Conan bude během hodiny bušit na městské brány. Nedělám si žádné iluze o tom, co by se se mnou stalo, kdyby mě dopadl. Nejdřív se ale postarám o to, aby moje proklatá sestřička už nikdy neusedla na královský trůn. Následuj mne. Ať už věci dopadnou jakkoliv, dopřejeme Thaugovi hostinu!"
Už v okamžicích, kdy sestupovali po schodištích a ochozech paláce, donesla se k nim od městských hradeb slabá ozvěna křiku mnoha hrdel. Lidé, kteří pozorovali bitvu, si uvědomili, že tentokrát štěstí Constantia opustilo. Oblaky prachu bylo vidět početné hloučky jezdců, prchajících k městu.
Palác byl s vězením propojen dlouhou uzavřenou galerií, jejíž klenutý strop, nesený štíhlými sloupy, tonul v pochmurném šeru. Falešná královna a její sluha, či spíše otrok, prošli spěšně nejprve touto chodbou a pak těžkými dveřmi na jejím konci. Ocitli se v nižší, ale širší chodbě, v místě, kde v šerém otvoru mizely kdesi v temné hlubině úzké kamenné schody.
Salome se náhle zastavila a zaklela. Na vrcholku schodiště bylo možno i v přítmí chodby rozeznat nehybné tělo – mrtvolu shemitského žalářníka. Hlava, napůl oddělená od trupu, byla zvrácena v podivném úhlu a krátký, modročerný vous trčel ke stropu. Odněkud zdola dolehla k Salome ozvěna udýchaných hlasů. Trhla sebou, přitiskla se do temného stínu vstupního oblouku, kněze postrčila za sebe a ruka jí klesla k opasku.

6. Křídla supů

Již mnoho dnů se Taramis nacházela ve stavu, který byl směsí mdloby, snu, otupělosti a reality, ve stavu,

ve kterém nacházela alespoň částečné zapomnění. Teď ji z něj vytrhlo čadivé světlo pochodně. Pozvedla se na jedné ruce, odhrnula si z očí prameny slepených špinavých vlasů a zamrkala do nezvyklého jasu. Očekávala, že spatří Salome, která jí připravila nová muka a utrpení. Místo toho uslyšela výkřik lítosti a hrůzy.

"Taramido, ó, má královno!" Ta slova se zdála jejímu sluchu podivně nezvyklá. Na krátký okamžik si pomyslela, že stále sní. Teď spatřila přes zář pochodní jakési postavy, záblesky oceli a pak se nad ní sklonilo pět tváří. Ne hrubých, se zobákovitými nosy, ale čistě řezaných tváří, opálených do hnědá sluncem.

Jedna z postav se vrhla kupředu, vztáhla k ní ruce a poklekla na jedno koleno.

"Oh, Taramido! Díky Ishtaře, našli jsme tě! Copak si mě nepamatuješ? Jsem Valerius! Sama jsi mi tenkrát po vítězné bitvě v Korvece udělila pochvalu."

"Valerius," zajíkla se. Najednou jí z očí vytryskly slzy. "Ó, já sním. Je to jen další způsob, kterým se mě Salome pokouší mučit!"

"Ne!" výkřik byl plný účasti. "Jsou to opravdu tví živí rytíři, kteří tě přišli zachránit! Teď si však musíme pospíšit. Constantius svádí na pláni pod městem bitvu s Conanem, který přivedl přes řeku zuagirské kočovníky. Město ale stále ještě střeží tři sta Shemitů. Zabili jsme žalářníka a vzali jsme mu klíče, žádného jiného strážce jsme zatím neviděli, ale už abychom byli pryč! Pojďme!"

Královně se podlomily nohy, ani ne tak vysílením jako duševní reakcí. Valerius ji zvedl jako dítě a vydali se na cestu. Muž s pochodní je vedl a v blikajícím světle nakonec dorazili ke kluzkému kamennému schodišti, po kterém se vydali vzhůru. Zdálo se, že je nekonečné, ale když už jim téměř docházely síly, dosáhli jeho vrcholu, obloukovitého vchodu, který ústil do široké, tmavé chodby.

Když procházeli obloukem, kdosi vyrazil prvnímu muži pochodeň z ruky, ozval se krátký, smrtelný chrapot, provázený pádem těla. V téže chvíli naplnila temnou chodbu oslepující namodralá záře, která z temnoty vyloupla vztekem a nenávistí staženou Salominu tvář, její půvabnou postavu i jejího vyzáblého průvodce, který se krčil v pozadí. Pak záře ještě zesílila a muži jí byli oslepeni.

Omámený Valerius se pokusil pokračovat s královnou v náručí potácivě chodbou. Jako z dálky slyšel za sebou zvuk čepele, která několikrát dopadla, výkřiky plné bolesti, divoké kletby a smrtelný chrapot. Pak mu někdo vyrval královnu surově z náručí a drtivý úder jej zasáhl do hlavy a srazil na zem. Díky přilbě byl jen částečně omráčen a jako ve snu se pomalu a ztěžka postavil na nohy. Před očima mu stále tančila modrá světla. Když se mu zrak pomalu navrátil, zjistil, že je v chodbě sám. Sám, jen s mrtvými. Jeho čtyři společníci leželi v kalužích vlastní krve, pořezaní a probodaní. Oslepeni a omámeni pekelným modrým ohněm zemřeli, bez možnosti bránit se. Královna Taramis zmizela.

S trpkou kletbou sebral Valerius ze země meč a zprohýbanou helmu odhodil vztekle z hlavy, až zachřestila daleko v chodbě, z rány na čele mu po tváři stékal pramének krve.

Hlava se mu točila, zoufale přemýšlel, co by měl teď udělat, když uslyšel hlas, který volal jeho jméno se zoufalou naléhavostí. "Valerie, Valerie!"

Potácivě vykročil za hlasem, a když zahnul v nejbližším ohybu chodby, padla mu do náruče hebká, pružná postava, která se k němu křečovitě přitiskla.

"Ivgo! Zbláznila jsi se?!"

"Já jsem musela přijít!" vzlykala. "Šla jsem za tebou a ukryla jsem se v průchodu na vnějším nádvoří. Před chvilkou jsem viděla tamtu, jak vyšla z chodby a za ní šel jakýsi kněz, který nesl ženu. Poznala jsem, že je to Taramis a věděla jsem, že jsme neuspěli. Oh, a ty jsi raněn!"

"To je jen škrábnutí," stáhl si její objímající ruce z krku. "Rychle, Ivgo. Řekni mi, kudy šli!"

"Běželi přes nádvoří k chrámu!"

Valerius zbledl. "U Ishtary! Ta stvůra! Chce Taramis předhodit tomu ďáblovi, kterého uctívá. Pospěš si, Ivgo. Běž k východním hradbám, kde lidé pozorují boj! Řekni jim, že jsme našli pravou královnu – a že ta samozvaná ďáblice ji odvlekla do chrámu! Běž!"

Vzlykající dívka se rozběhla k východu, k ulici vedoucí k jižním hradbám a brzo zvuk jejích měkkých sandálů zanikl v dálce.

Valerius proběhl klenutou chodbou a krátkou uličkou se dostal na náměstí, které přeběhl v jediném okamžiku. Mířil k mohutné stavbě, která zabírala téměř celou jednu stranu náměstí.

Nohy se mu téměř nedotkly mramorového schodiště, po kterém vyběhl vzhůru, k mohutnému vchodu, lemovanému gigantickými sloupy. Únosci zřejmě neměli s královnou jednoduchou práci. Taramis, která vycítila, že se blíží její konec, bojovala o život ze všech sil, které v jejím mladém těle zůstaly. Jednou se jí téměř podařilo vyrvat se kněži ze sevření, ale pak cítila, jak ji znovu uchopil a táhne ji dál.
Skupinka byla na polovině cesty širokou chrámovou lodí, na jejímž konci se pochmurně tyčil začernalý oltář. Za oltářem bylo vidět mohutná kovová vrata pokrytá obscénními řezbami. Byla to brána, kterou prošly stovky lidí tam, ale kterou se vrátila vždy jen Salome.
Zápasící Taramis už jen obtížně lapala po dechu, už dávno z ní spadly její potrhané hadry. Vzpírala se a kroutila v rukou svého únosce jako bílá, nahá nymfa v objetí satyra – Salome celou scénu pozorovala nezúčastněně, i když netrpělivě, a spěchala k vyřezávané bráně. V šeru chrámu se její kov matně leskl a démoni, obludy a přisprostlí bohové v těch nejurážlivějších pózách shlíželi na celou scénu jakoby byli nadáni životem.
Valerius, dusící se vzteky, běžel dlouhým chrámem s mečem v ruce. Salome pronikavě vykřikla a hubený kněz se otočil. Pustil Taramidu, vytáhl z opasku těžký nůž, ještě vlhký čerstvou krví a vrhl se vstříc útočícímu Khauránci.
Je však něco úplně jiného vraždit bezmocné muže, oslepené bleskem zlé čarodějky, než se postavit šlachovitému mladému Hybořanovi, plnému vzteku a nenávisti. Krvavý nůž se pozvedl k úderu, ale než mohl dopadnout, zasvištěla vzduchem štíhlá, ostrá čepel Valeriova meče a pěst, která nůž svírala, odletěla ve spršce krve ze zápěstí. Valerius, který měl před očima rudou mlhu, sekal znova a znova, dokud postava před ním nepadla. Čepel pronikala svaly i kostmi. Lebce podobná hlava padla na jednu stranu a tělo, probodané na mnoha místech, na druhou.
Valerius se pak otočil k Salome. Pohyboval se rychle a přesně, jako divoká kočka. Čarodějka zřejmě ve vězení vypotřebovala všechen bleskový prášek. Teď se skláněla nad Taramidou. Jednou rukou svírala sestřiny dlouhé černé vlasy a v druhé zvedala dýku. Pak zazněl Valeriův divoký výkřik a jeho meč jí vnikl do prsou s takovou silou, že část čepele vyšla Salome mezi lopatkami. S nelidským výkřikem se zřítila k zemi a v křečích se válela sem a tam. Když jí Valerius vytáhl z těla meč, rudý její krví, pokoušela se čepel zachytit holýma rukama. V očích měla nelidský výraz a se stejně nelidskou úporností visela na životě, který jí prchal z těla ranou, roztínající rudý půlměsíc mezi bílými ňadry vpůli. Chroptěla na kamenné dlažbě, v agónii drásala hrubé kameny nehty a s krvavou pěnou u úst se do nich pokoušela zakousnout.
Valeriovi se z toho pohledu zvedl žaludek, obrátil se a pozvedl napůl omdlelou královnu do náruče. Pak se rozběhl k východu, klopýtaje rozčilením. Vysíleně prošel branou a na vrcholku schodiště se zastavil. Náměstí se hemžilo lidmi. Některé z nich tam přivedly Ivginy nesouvislé výkřiky, jiní utekli z hradebních zdí ve strachu před blížící se smečkou nomádů a vedeni pudem všech obyvatel měst prchali do středu města. Tupá odevzdanost zmizela jako kouzlem. Dav se vlnil a převaloval jako rozbouřené jezero a ozýval se z něj jekot a výkřiky. Kdesi mimo dohled bylo slyšet dunění bortícího se kamení a praskot lámaného dřeva.
Pak do zástupu pronikl jako klín oddíl zachmuřených Shemitů – byli to strážci severní brány, kteří spěchali na pomoc svým druhům u brány jižní. Zůstali stát, když zahlédli mladíka, stojícího na vrcholu chrámového schodiště s nahou postavou v náručí. Všechny tváře se obrátily k chrámu, zástup zašuměl úžasem. Další událost, která zvýšila zmatek a nejistotu lidí, mačkajících se na náměstí.
"Tady je vaše královna!" vykřikl ze všech sil Valerius. Snažil se přehlušit šumot toho lidského moře. Lidé mu odpověděli zmatenými výkřiky. Nerozuměli mu a Valerius se zoufale, ale marně pokoušel dav překřičet. Shemité obrátili koně a pomalu se začali probíjet zástupem k chrámovému schodišti. Dav ustupoval pod ranami jejich krátkých jezdeckých oštěpů, kterými bili na všechny strany.
Pak k celkovému zmatku přispěla další událost. Z tmavého chrámového vchodu se vypotácela štíhlá, bílá postava, od hlavy k patě zbrocená krví. Zástup v hrůze zaječel. Ve Valeriově náruči spočívala bezvládně žena, kterou považovali za svou královnu, ale tam u chrámových dveří se potácela další postava jako zrcadlový odraz té první. Bylo vidět, že lidem se na okamžik zastavily myšlenky. Valerius cítil, jak mu při pohledu na zakrvácenou Salome tuhne krev. Jeho meč jí prošel srdcem. Měla být mrtvá, podle všech zákonů přírody by měla být mrtvá. A přesto tady stála, kývala se ze strany na stranu a jakýmsi tajemným

způsobem se ještě stále držela života.
"Thaugu!" zaječela a nohy jí podklesávaly. "Thaugu!" Jako odpověď na toto příšerné zvolání zadunělo odkudsi z nitra chrámu hromové, nelidské skřehotání, které následoval praskot dřeva a kovu.
"To je královna!" zařval kapitán Shemitů a pozvedl luk. "Zabte toho muže i ženu, která je s ním!"
V té chvíli však se dav vzpamatoval a zavyl jako smečka vlků. Lidé konečně uhádli pravdu a pochopili, co se jim Valerius snažil říci. Teď si byli jisti, že žena, která mu bezvládně leží v náručí, je jejich pravá královna. S příšerným jekem, plným nenávisti, se zástup vrhl na Shemity. Nenávist a zoufalství dlouhé bezmoci konečně prorazily zeď strachu a nejistoty a lidé zaútočili na vojáky holýma rukama a zuby a nehty je doslova rvali na kusy. Salome, stojící nahoře na schodišti, se naposled zapotácela a zřítila se k zemi. Zásoba tajemných zlých sil se vyčerpala, Salome byla mrtva.
Valerius se rozběhl do úkrytu mezi sloupy, protože Shemité jakkoliv bojující o vlastní život, stačili po něm vystřelit několik šípů. Královnu chránil vlastním tělem. Shemité začali bezohledně sekat a střílet na všechny strany a snažili se prodrat se zdivočelým zástupem do bezpečí. Valerius se rozhodl ukrýt se i s královnou v bezpečí chrámu. Sotva však překročil práh, zděšeně ucouvl a vykřikl hrůzou a zoufalstvím. Ze stínů, halících zadní konec dlouhé haly se vynořila obrovská temná hmota a vydala se podivnými žabími skoky přímo k němu. Valerius spatřil pár nelidských oči a zahlédl záblesk spárů, nebo snad tesáků. Ucouvl dveřmi, ale závan vzduchu a zasvištění oštěpu, který mu proletěl kolem hlavy, jej varoval. Smrt číhala i venku. Čtyřem či pěti Shemitům se podařilo prorazit si cestu zástupem a teď se snažili ostruhami přinutit koně k výstupu po chrámových schodech. Luky měli pozvednuty a byli připraveni jej při první příležitosti bez milosti zastřelit. Uskočil za mohutný pilíř, do kterého vzápětí narazilo několik dlouhých šípů. Taramis omdlela. Visela mu v rukou jako mrtvá.
Než mohli Shemité znovu vystřelit, zaplnila rozměrný vchod do chrámu gigantická hmota. Se zděšenými výkřiky žoldnéři otočili koně a začali se divoce prodírat zpět. I zástup, galvanizovaný strachem se pokoušel ucouvnout. Ozvaly se výkřiky lidí, kteří ve zmatku upadli a po kterých ostatní bezohledně šlapali.
Zdálo se však, že příšera vidí jen Valeria s nehybnou Taramidou v náručí. Stvoření protlačilo nesmírné a neforemné tělo vraty a vydalo se k nim. Valerius se rozběhl i se svým břemenem dolů po schodišti. Cítil, jak se mu v patách vznáší hrozba smrti. Obrovská hmota, věc podobná pokřivenému stínu, parodie na živého tvora, vyříznutá ze srdce noci, černá beztvarost, na které se daly rozlišit jen krví podlité oči a lesknoucí se paráty.
Náhle odněkud zazněl ostrý klapot podkov. Z ulic vedoucích na jih k hradbám se na náměstí vyhrnula skupina otrhaných a zkrvavělých Shemitů, kteří se začali bezohledně prodírat davem. Za nimi se z ulic vyrojila skupina jezdců, kteří mávali nad hlavou meči a jejichž výkřikům bylo zřetelně rozumět. Byli to uprchlíci, exulanti, kteří se teď vítězně vraceli do rodného města. Jim po boku cválalo přes padesát do černa opálených, zarostlých beduínů a v jejich čele na mohutném hřebci obr v černé kroužkové zbroji.
"Conane!" vykřikl ze všech sil Valerius. "Conane!"
Obr vydal v jízdě jakýsi povel. Pouštní nomádi pozvedli luky, a aniž změnily směr pádících koní, jediným plynulým pohybem natáhli a vystřelili. Nad hlavami zástupu zasvištěl náměstím mrak šípů a většina z nich se zaryla až po opeření do těla černé obludy. Stvůra se zastavila, zakymácela a divoce vzepjala – černá hmota na pozadí mramorového sloupořadí. Znovu přeletěl náměstím smrtonosný mrak a znovu a znovu. Hrůza na chrámovém schodišti se zhroutila a skutálela dolů, k úpatí schodů, mrtvá stejně jako čarodějka, která ji vyvolala z temnot dávno minulých nocí.
Conan přitáhl u schodiště uzdu svému zvířeti a svezl se ze sedla. Valerius opatrně položil královnu na mramorový stupeň a pak klesl naprosto vysíleně vedle ní. Sbíhající se lidé kolem nich vytvořili těsný kruh. Cimmeřan je s divokým klením přinutil ustoupit, pozvedl královninu tmavou hlavu a opřel ji o své rameno, ukryté v pancíři.
"U Croma, co to má znamenat? To je přeci pravá Taramis! A kdo je tedy tamhleta?!"
"To je démon, který se vtělil do její podoby!" zadýchaně vysvětloval Valerius.
Conan od plic zaklel, pak strhnul z ramen nejbližšího vojáka široký plášť a zabalil do něj nahou královnu. Taramidě se v obličeji zachvěly nejprve dlouhé řasy a pak váhavě otevřela oči. Nevěřícně pohlížela do Cimmeřanovy zjizvené tváře.

"To je Conan," vydechla a její štíhlé prsty se mu křečovitě zaťaly do paže. "Cožpak sním? Ona mi řekla, že jsi mrtev!"
"No, daleko jsem do toho neměl, ale jak vidíš...," ušklíbl se nevesele, "nesníš. Jsi znovu právoplatnou královnou Khauranu. Tam u řeky jsem porazil Constantia. Většina těch jeho krvavých psů nežila ani tak dlouho, aby se dostala zpět k hradbám. Vydal jsem příkaz, aby nikdo nebral zajatce – s jedinou výjimkou. Constantia jsem chtěl živého. Městská posádka stačila zavřít brány dřív, než jsme k nim dorazili, ale použili jsme berany a za pomoci koní jsme bránu vyrazili. Všechny svoje válečníky jsem nechal pro jistotu před branami, s výjimkou těchto padesáti. Mým psům se nedá ve městě věřit a ti khauranští mládenci na hlídky a městskou posádku docela dobře stačili."
"Bylo to jako příšerný sen!" zavzlykala tiše. "Oh, můj ubohý lid! Moje ubohá země! Musím jim vynahradit všechny ty hrůzy a strádání. A ty mně pomůžeš! Od této chvíle jsi nejen kapitánem mé gardy, ale zároveň i mým kancléřem!"
Conan zavrtěl hlavou a zasmál se. Povstal, pozvedl královnu na nohy a zamával khauranským jezdcům, kteří pronásledovali prchající Shemity. Seskákali z koní a v očích jim plála touha vyplnit každé přání jejich znovunalezené královny.
"Ne, děvče, s tím je konec. Stal se ze mě náčelník Zuagirů a slíbil jsem jim, že je povedu proti pohraničním územím Turanu. Nebyl jsem asi stvořen k tomu, abych žil mezi stěnami z mramoru. Teď tě však ponechám pod ochranou tvých rytířů a dokončím, co jsem začal. V Khauranu jsou stále ještě živí Constantiovi žoldnéři."
Nadšeně jásající dav se do široka rozestoupil, aby uvolnil cestu své královně, která vykročila k paláci. V patách jí vykročil i Valerius, který náhle ucítil, jak mu do dlaně váhavě vklouzla hebká, drobná ruka. Obrátil se a vzápětí k sobě přitiskl štíhlé Ivgino tělo. Sevřel ji do náručí a opájel se jejími polibky s vděčností bojovníka, který proplul rozbouřeným mořem, bičovaným vichřicí a konečně našel mír a klid. Ne každý muž však hledá mír a klid. Jsou takoví, kterým v krvi koluje už od narození duch bouře, nepokojní heroldi násilí a krveprolévání, muži, kteří prostě nejsou schopni žít jinak...

Vycházelo slunce. Prastará karavanní cesta byla zaplněna jezdci v bílých burnusech. Jejich zástup se klikatil od zdí Khauranu až k místu daleko v poušti. V čele tohoto zástupu seděl na svém koni Conan – Cimmeřan. U nohou mu trčel ze země zčernalý pahýl tlustého kůlu a nedaleko pahýlu se tyčil těžký kříž. Na kříži, přibit za ruce a za nohy visel muž.
"Před sedmi měsíci, Constantie," řekl Conan, "jsem visel tam nahoře já a na koni jsi byl ty."
Constantius neodpověděl; olízl si zšedlé rty a pohled se mu zakalil bolestí a strachem. Na štíhlém těle mu vystupovaly svaly jako provazy.
"Jsi zřejmě také mnohem schopnější mučení nařizovat nebo provádět, než ho snášet," pokračoval Conan nevzrušeně. "Visel jsem na kříži stejně jako ty a přežil jsem, díky okolnostem a odolnosti vlastní jen nám, barbarům. Vy, civilizovaní lidé, jste změkčilí, vy nemáte život přibitý k páteři, jak se říká u nás. Vaše nadřazenost a pocit síly plyne z toho, že umíte rozdávat násilí, snášet ho však nedokážete. Ty budeš mrtev před západem slunce. Tak tedy, Sokole pouště, ponechám tě ve společnosti tobě rovné, totiž ve společnosti vládců pouště!" Cimmeřan ukázal rukou k nebi, na supy, kteří kroužili vysoko na obloze a jejichž stíny se míhaly po písku. Z Constantiových rtů se vydral nelidský výkřik plný zoufalství a strachu. Conan trhnul uzdou a rozjel se směrem k řece, která se v ranním slunci stříbrně třpytila. Kolona bíle oděných mužů za ním se dala do pohybu a pomalu přešla do klusu. Každý jezdec, který míjel kříž, k němu obrátil hlavu a s lhostejností obyvatel pouště pohlédl na pochmurnou postavu, černě se rýsující proti rudému východnímu nebi. Kopyta koní tiše bušila do písku. A čím víc se vzdalovali lidé tím níže se snášeli hladoví supi.